

บทนำ

ร้านอาหารในฉางอานนั้นขึ้นชื่อเรื่องรสชาติ แม้จะย้ายเมืองหลวงไปยังลั่วหยางแล้ว แต่ความเจริญรุ่งเรืองในยุคที่เมืองนี้เคยเป็นเมืองหลวงก็ยังคงอยู่ การค้าขายยังคงครึกครื้นเหมือนก่อน

ร้านสุราที่มีนามว่า 'ลั่วเหลียน' แห่งเหมือนลั่วหยางมีสามอย่างที่ขึ้นชื่อ หนึ่งคือสุรานารีแดงที่ไม่เป็นสองรองใคร สองคืออาหารเกี่ยวกับปลาแสนอร่อย และสาม... เจ้าแก็งนี่ขงมาก

แน่นอนว่าอย่างหนึ่งที่หนึ่งและอย่างที่สองนั้นยกยอได้ทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทว่าอย่างที่สามนั้น หากเป็นเมื่อก่อนก็สมควรพูดให้ห่างไกลคนในร้านจะดีที่สุด แต่ตอนนี้เริ่มเล่าสู่กันฟังแบบเบาๆ ได้ เพราะเจ้าแก็งนี่เริ่มหุติง จึงไม่ค่อยได้ขิน

ร้านสุราแห่งนี้แต่เดิมขายแค่สุราและอาหารจากปลาก็มีรายได้ต่อเดือนหลายตำลึงแล้ว แต่สิ่งที่ทำให้ร้านลั่วเหลียนมั่งคั่งร่ำรวย เป็นเพราะเบื้องหลังคือการปล่อยเงินกู้

ทั้งนี้ทั้งนั้น เรื่องที่เจ้าแก็งนี่ร้านลั่วเหลียนเคยปล่อยเงินกู้เป็นเรื่องที่นานนมมาแล้ว บัดนี้หลินฮุหยินหมดแรงข้าวต้ม ไม่อาจไปขู่กรรโชกเอาเงินคืน หรือขึ้นโรงขึ้นศาลเหมือนเก่าก่อน จึงเลิกกิจการนี้

ไป พาให้คนตีใจกันถ้วนหน้า ทว่าความเค็มมันยังอยู่ในกระแสเลือด
ฉันใด กิตติศัพท์ความมกก็ยังคงขจรขยายไปฉันนั้น

ทั้งที่เฝ้าแก้กับแก้แค้นก็นับได้ว่าชราภาพด้วยกันทั้งคู่ แต่กลับ
ไม่คิดจ้างคนงานมาช่วยแบ่งเบาภาระของตนแต่อย่างใด สงสารก็แต่
แก้แค้นหลินที่ต้องคอยยกโต๊ะ เก็บโต๊ะ และล้างจานทั้งหมด โดยมี
ภรรยาคอยนั่งกำกับอยู่ฝ่ายเดียว

“แล้วไอ้เด็กคนนั้นคือใครหรือ” คนฟัง... ฟังถึงตรงนี้ก็สงสัยจน
ทนไม่ไหว ซี่ไปยังเด็กหนุ่มตัวดำที่กำลังเก็บโต๊ะข้าง ๆ อยู่

คนถูกถามดูเย่เปลือกเมล็ดกั่วยี้ทิ้ง จากนั้นจึงพลาบอย่างผู้ทรง
ภูมิด้วยเสียงที่แสนเบา

“ก็คงจะเป็นคนบ้านนอกไม่รู้กิตติศัพท์ของแก้แค้นนี่ละสิ คน
ตี ๆ ที่ไหนจะหลวมตัวมาเป็นลูกจ้างร้านนี้ ทำงานหนึ่งวันจะได้ถึงหนึ่ง
อีแปะหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“โอหยา...” คนฟังส่งสายตาเวทนาไปให้เจ้าหนุ่มคนนั้น

คนที่แอบฟังบทสนทนา ก็อยากจะเวทนาตัวเองเหมือนกัน ไม่ใช่
ว่าหนึ่งวันได้ไม่ถึงหนึ่งอีแปะ แต่เขาไม่มีทางได้เลยต่างหาก!

จิ้นหยางเคียดแค้นจนอยากจะหยิบเอาผ้าเช็ดโต๊ะขึ้นมากัด ก่น
ดำตัวเองว่าเลือกไปเป็นลมที่ร้านไหนไม่เลือก ดันมาแผลงเป็นลมหน้า
ร้านนี้ อีกทั้งปากเจ้ากรรมก็พลั้งแผลงเอ่ยออกไป

“ให้ข้าทำงานหนักเท่าไรก็ได้ขอรับ ขอแค่มีที่หลับนอนและข้าว
สามมื้อก็พอ!”

จิ้นหยางเลยได้สิ่งที่ต้องการอย่างสาสมใจ ได้นอนบนพื้นในห้อง
เก็บพื้น และข้าวสามชามต่อหนึ่งวันเป็นค่าตอบแทน ข้าวสามชามใน
ที่นี้ก็มิแต่ข้าว... ข้าวล่วน ๆ ไม่มีอะไรผสมเลยสักชนิด ทั้งยังกินมากเกินไป
ก็ไม่ได้ ไม่เช่นนั้นจะโดนแก้แค้นซ้ำอีก ทั้งหมดนี้คือค่าตอบแทน
สำหรับการจัดโต๊ะ เรียกลูกค้า ล้างจาน เดินทางไปซื้อปลา ยกไหสุรา
แล้วต่อด้วยหาน้ำกับผ้าพื้น เรียกว่างานทุกอย่างทั้งในร้านและนอก

ร้านมาสูมอยู่บนหัวจันทน์หยางนี่แหละ!

เด็กหนุ่มนึกถึงชะตากรรมชีวิตอันทหดของตนเพลิน ๆ เสียงแหลมเล็กของเก้าอี้เก้าอี้เหล็กหลินดูจัสนี่บาดฟาดให้คนตื่นจากฝันร้ายมาเจอความเป็นจริงที่โหดร้ายกว่า

“อาหยาง! เจ้ามัวทำอะไรอยู่ ไม่เห็นหรือว่าลูกค้าเข้าร้านแล้ว! ทำไมไม่รับมาเชิญพวกเขาไปนั่งโต๊ะอีก!”

‘แล้วป้ามัวทำอะไรอยู่เล่า... หือ?!’ จันทน์หยางคิดในใจอย่างหงุดหงิด เหลือบมองร่างอวบอ้วนที่กำลังนับเงินอย่างสบายอารมณ์แวบหนึ่ง ก่อนจะป้วนเปี้ยนแล้วลุกจ้อเดินไปโค้งให้ลูกค้าคนใหม่

“ท่านลูกค้า เชิญขอรับ เชิญโต๊ะนี้เลยขอรับ”

จันทน์หยางเชื้อเชิญลูกค้าไปยังโต๊ะ แล้วจดรายการอาหารเสร็จเขาก็รีบตรงเข้าไปที่ครัว ที่นั่นมีชายชราร่างผอมกำลังยืนเตรียมปลาด้วยใจมุ่งมั่น เห็นสภาพผอมโกรกของเก้าอี้เก้าอี้เหล็กที่ต่างกับภรรยาของเขาเหลือประมาณ จันทน์หยางก็รู้สึกท้อใจ

“เก้าอี้ ปลาทอดสาม ปลาหนึ่งซึ่งขอรับ”

“รอสักครู่ โอ๊ย...” เก้าอี้เก้าอี้เหล็กตอบพร้อมทูปเอวตนเอง เขายืนขอดเกล็ดตัดเหิงจอกปลาหนึ่งชั้วยามแล้วยังไม่ได้พักเลย จันทน์หยางแทรกตัวเข้าไปในครัว พร้อมเอ่ย

“เก้าอี้เก้าอี้ไปพักเถอะขอรับ เตี่ยวซ่าจะช่วยจัดการปลาพวกนี้ให้เอง”

เก้าอี้เก้าอี้เหล็กรู้ว่าภรรยาไม่ชอบให้ผู้อื่นเข้าครัวเพราะหวงแหนสูตรลับของตนเอง แต่ตอนนี้เขาปวดเอวจนแทบไม่ไหวจริง ๆ จึงยอมนั่งลงพาลงมองจันทน์หยางควงมีดทำครัว แล้วเริ่มต้นจัดการปลาอย่างคล่องแคล่ว

จันทน์หยางมาเป็นลมที่หน้าร้านแล้วเหลียนเมื่อสามวันก่อน เก้าอี้เก้าอี้เหล็กกับเก้าอี้เก้าอี้เหล็กไม่รู้เรื่องราวของเขา มาเห็นจันทน์หยางกำลังขอดเกล็ดควักไส้ และตัดเหิงจอกปลาอย่างรวดเร็ว มีความสามารถในการเตรียม

ปลาสูงเพียงนี้ ถ้าแก่หลินก็รู้สึกทึ่งไม่น้อย

“เจ้าเคยทำครัวหรือ” ถ้าแก่หลินตาโตขณะร้องถาม

จิ้นหยางหัวเราะแห้ง ๆ มือก็ยังเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว
พริบตาเดียวปลาในกะละมังใหญ่ก็ถูกจัดการอย่างรวดเร็ว ช่างหมดจด
เสียยิ่งกว่าถ้าแก่หลินทำเองเสียอีก จิ้นหยางกลับออกไปปรับลูกค้า โดย
กล่าวทั้งท้ายเอาไว้

“ข้าเคยทำงานที่ต๋องใช้มีดมาก่อนขอรับ”

ถ้าแก่หลินคิดว่าจิ้นหยางน่าจะเคยฆ่าแหละปลาทำนองนั้น แต่
ความจริงเนื้อที่จิ้นหยางเคยฆ่าแหละนั้น... น่ากลัวกว่านี้

จิ้นหยางเคยเป็นองครักษ์ ทั้งยังมีชื่อองครักษ์ธรรมดา แต่เป็น
องครักษ์ที่ขึ้นตรงต่อฮ่องเต้ อยู่เบื้องหลังบัลลังก์มังกร ถูกขนานนาม
ว่า ‘หน่วยปราบพยัคฆ์’

องครักษ์ในหน่วยปราบพยัคฆ์นั้นคือ หน่วยองครักษ์ที่แข็งแกร่ง
ที่สุด แต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่ามีตัวตนอยู่ ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อจัดการขุนนางโหด
ชั่วโดยเฉพาะ อย่างฮ่องเต้อยากให้ขุนนางผู้หนึ่งตาย แต่มีอาจทำอะไร
เขาได้ เพราะขุนนางคนนั้นดันเป็นพระญาติฝ่ายสองเฮา ไทเฮา หรือ
พระสนมเอก ไม่สะดวกจะลงมือในที่แจ้ง เช่นนั้นก็ให้คนในที่ลับลงมือ
และคนผู้นั้นก็คือองครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์นี่เอง

องครักษ์แบบจิ้นหยางทำงานตั้งแต่สืบข่าว ปกป้อง และสังหาร
พวกเขาได้รับการฝึกฝนจนเก่งกาจเหนือกว่าทหารทั่วไปและองครักษ์
อื่น เพื่อจะเป็นอาวุธลับของฮ่องเต้โดยเฉพาะ

แล้วทำไมองครักษ์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างจิ้นหยางจึงมาอยู่ในร้าน
อาหารลั่วเหลียนแห่งนี้ล่ะหรือ

สืบราชการลับหรือรับใช้นายเหนือหัว... มิใช่

เป็นตัวตลกปลอมที่จิ้นหยางสร้างขึ้น ฉากหน้าเป็นเด็กยกอาหาร
แต่ฉากหลังคือองครักษ์พิทักษ์มังกร... มิใช่

แต่เพราะเขาเป็นองครักษ์ที่... ทรมาน!

หากจะกล่าวถึงเรื่องราวการทรยศของจิ้นหยาง ก็คงจะต้องเล่าตั้งแต่ยามที่จิ้นหยางยังเล็ก เป็นเด็กตัวกะเปี้ยก และถูกเรียกว่า ‘เอ๋อร์-หลง’

ทุกคนในแคว้นต้าหลิวรู้กันดีว่ากำลังมีข้อพิพาทกับพวกซงหนูมานานหลายร้อยปีแล้ว

นานมาแล้วมีเด็กน้อยคนหนึ่งต้องเป็นกำพร้าเพราะสงครามระหว่างสองทัพใหญ่ เด็กคนนั้นจำไม่ได้แล้วว่าตนพลัดหลงกับครอบครัวได้อย่างไร เพราะรู้ตัวอีกทีเขาก็กลายเป็นเด็กกำพร้าไร้บ้าน ยืนแหกปากร้องไห้อยู่ระหว่างทัพหลวงกับทัพซงหนู

เมื่อรู้ตัวครั้งที่สองก็คือดินแดนแห่งนี้มีน้ำจะเซ่บ้านเกิดของเขา เหล่าทหารกล้าจะจับเขาโยนข้ามไปอีกฝั่งให้ได้ ทว่าเด็กน้อยร้องไห้จนแม่ไม่ยอมไป กอดแข้งของหนึ่งในทหารนั้นแน่น เป็นตายอย่างไรก็ไม่ปล่อย

และเมื่อรู้ตัวครั้งที่สาม ก็มีทหารนายหนึ่งเอาหนังสือตัวอ่อน ๆ มาคลุมตัวเขา พลางถามว่าเขาชื่ออะไร เด็กน้อยตอบ “ท่านแม่เรียกข้าว่า ‘เอ๋อร์หลง’ ” (เจ้าสอง)

ทว่าพอบอกไปเช่นนี้ เขากลับไม่พอใจ หันไปบ่นมึนงำ “ชุดน่าจะเป็นของแดนนั้น แต่ชื่อแซ่ที่น่าจะเป็นคนแดนนี้” (ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจ)

สรุปคือเขาคนนั้นเอาเด็กออกจากหน้าแข้งของทหารอีกนาย แล้วกล่าว “เด็กน้อย จากนี้ไปเจ้าเป็นชาวต้าหลิวเช่นเดียวกับพวกเรา ดังนั้นข้าจะมอบชื่อใหม่ให้แก่เจ้า เอาเช่นนี้... เจ้าดูเข้าที น่าจะมีความซื่อสัตย์ (ข้า : เหมาะเอาเองเลยหรือท่าน) ข้าให้นามเจ้าขึ้นต้นด้วยคำว่า ‘จิ้น’ ที่แปลว่าความซื่อสัตย์ ข้าเป็นคนลั้วหยาง แต่กลับมาพบเจ้าที่ต่างแดนเช่นนี้นับเป็นวาสนา ให้ใช้คำว่า ‘หยาง’ ที่แปลว่าต่างถิ่น รวมกันเป็น ‘จิ้นหยาง’ ดีหรือไม่”

เด็กน้อยตอบเขาไป “ข้าว่ามันเหมือนชื่อเมืองสักเมืองหนึ่งนะขอรับ” แต่ได้เท่าคนนั้นกลับกล่าว

“เจ้าไม่จำเป็นต้องสนใจหรอก” (แต่นั้นมันชื่อข้านะท่าน) จากนั้นก็ชูดาบพลางร้อง “ออกกรบ”

สองทัพประจันหน้ากัน ระหว่างนั้นข้าก็ถูกอุ้มไปยังค่ายทหาร จับพลัดจับผลูกลายเป็นหนึ่งใน ‘หน่วยปราบพยัคฆ์’

กฎหลักของการเป็นองครักษ์ก็คือ ไม่ว่าหนทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร ก็ห้ามทรยศเจ้านายโดยเด็ดขาด โดยเฉพาะหากนายของเจ้าเป็นฮ่องเต้

แต่เมื่อเจ้ามิใช่องครักษ์ธรรมดา แต่เป็นองครักษ์ในหน่วยปราบพยัคฆ์ กฎก็จำเป็นต้องเพิ่มขึ้นอีกข้อ นั่นคือ... คำสั่งของฮ่องเต้ถือเป็นเด็ดขาด สั่งให้ฆ่าจงฆ่า สั่งให้ตายจงตาย สั่งให้อยู่จงอยู่ พระองค์จะรับสั่งให้เจ้าเป็นวัว เป็นม้า เป็นกวาง หรือเป็นสุนัข ย่อมต้องเป็นไปตามนั้น

เพราะกฎที่เผด็จการขนาดนั้น... จันทวยางเลยทรยศ

จุดจบของคนทรยศก็คือความตายเพียงสถานเดียวเท่านั้น และจันทวยางก็ถูกไล่สังหารจนเข้าไปตายในถ้ำพิสดารแห่งหนึ่ง

ถูกแล้ว! จันทวยางเคยตายไปแล้วครั้งหนึ่งในถ้ำแห่งนั้น

เขากระเสือกกระสนต่อสู้กับองครักษ์หน่วยปราบพยัคฆ์อื่นถึงห้าคน เขาสังหารได้ทุกคน แล้วเขาก็ลื่นซีพอยู่ในถ้ำนั้นเพราะบาดเจ็บจะเสียชีวิต ย้ำถ้ายังระเบิดจิ้งหรีดออกมาไม่ได้

“เถ้าแก่เนี่ย เหตุใดรสชาติอาหารของเจ้าจึงจืดลงเล่า ไม่อร่อยเหมือนคราวที่แล้วเลย” ลูกค้าคนหนึ่งเอ่ยถามผ่านศิระชะจันทวยางที่กำลังกุกูกูจอบอีกโตะหนึ่ง

“เจ้าคิดไปเองหรือไม่!” เถ้าแก่เนี่ยหลินตะโกนถาม

“ไม่ได้คิดไปเองแน่! ข้ากินปลาของเจ้ามาตั้งแต่ยังหนุ่ม ทำไมจะจำรสชาติไม่ได้!”

“เจ้าแก่แล้วอย่างไรเล่า การรับรสเลยผิดเพี้ยน อย่าคิดว่าหาข้ออ้างดินันดินี่แล้วไม่จ่ายค่าอาหารเสียวนา”

“ไม่หรอก ๆ”

จิ้นหยางมองผู้เฒ่าคนนั้นกินเนื้อปลาแล้วทำหน้าครุ่นคิด เลือดรักความยุติธรรมทำให้จิ้นหยางอยากจะเดินไปบอกเขาเหลือเกินว่า ผู้เฒ่ามิได้คิดไปเองหรอก บัดนี้ทางการขึ้นภาษี ถั่วแก่เนี่ยหลินลดจำนวนเครื่องปรุงไม่พอ ยังเปลี่ยนไปซื้อเนื้อปลาที่มีคุณภาพลดลง นอกจากจะตัวเล็กกว่าแล้ว เนื้อก็ยังไม่สดแน่นเหมือนเก่า จะให้ร่อยเยเหมือนเดิมก็คงจะเป็นไปไม่ได้

ผู้เฒ่าคนนั้นกินเสร็จก็หยัดกายลุกไปวางเงินให้ถั่วแก่เนี่ยหลินแล้วเดินออกจากร้านไป จิ้นหยางเข้ามาเก็บใบโตะและช่วยถั่วแก่หลิน ถั่วแก่โบกมือให้เขาไปกินข้าวเอาแรงเสียก่อนจะมาช่วยยกเก้าอี้ เด็กหนุ่มไม่ขัดศรัทธา เดินไปด้านหลัง ต้มสิดำบนใบหน้าเพิ่มเพื่อปกปิดรูปลักษณะที่แท้จริงของตนเอง

เล่าขานกันว่าท่านอ๋องแห่งต้าหลิวเคยลุ่มหลงชายงามแห่งแดนใต้ จนแทบจะยกทัพไปถล่มบ้านเรือนของผู้อื่นเพื่อชิงคนงามมาไว้ข้างกาย ชายงามลุ่มเมืองผู้นั้นคงจะมีหน้าตาแบบร่างใหม่ของจิ้นหยาง กระมัง

จิ้นหยางยอมรับว่าร่างเก่าของเขานับเป็นชายที่หน้าตาหล่อเหลาเอากการ แต่ร่างนี้สิ่งามวิโลกว่าร่างเก่าเยอะ ตอนเขากำลังจะตายแล้วเห็นเรือนร่างนี้นอนทอดกายอยู่ในถ้ำ ยังอดคิดไม่ได้ ‘เหตุใดคนที่งามเช่นนี้จึงเลือกมาจบชีวิตในถ้ำแห่งนี้หนอ หากได้เกิดเป็นคนงามแบบนี้ ชีวิตน่าจะสบาย’

เขาคิดเล่น ๆ ก่อนจะตายตาหลับ วิญญาณถูกกระชากออกจากร่าง ไปเจอด่านฝึกทำอาหารอรหันต์ที่หากไม่ผ่านด่านจะไม่มีโอกาสกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้ง

ถูกแล้ว ที่เขาได้ร่างใหม่กลับมานั้นเพราะเขาไปฝึกทำอาหารและฝึกจนสำเร็จเข้าขั้นพ่อครัวหลวงด้วย

การทำอาหารทั้งหลายที่จิ้นหยางได้รับการฝึกฝนในถ้ำแห่งนั้น

มีทั้งการทำอาหารสูตรที่จินหยางรู้จักและไม่รู้จัก คาดเดาว่าอาจจะ เป็นสูตรอาหารในอนาคต หรือไม่ก็เป็นอาหารในโลกอื่น มีให้ทำตั้งแต่ ของสามัญอย่างน้ำเต้าหู้ จนถึงพะ...พะ...พะ... อะไรสักอย่าง ซึ่งความ จริงก็คือตบท้าย ที่จินหยางออกเสียงได้ไม่ชัด

ข้ายังมีวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกตัวเองว่าอินเทอร์เน็ท จินหยาง อยากดูวิธีการทำอาหารอะไร หรือหนังไปแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น เล่นเอา หลงละเลิง ทั้งทำอาหารไปดูซีรีส์เกาหลีไป กว่าจินหยางจะสำเร็จ หลักสูตร มีค่ามากพอจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ ได้ร่างใหม่ และออกจาก ถ้ำได้ เวลาที่ผ่านมาสิบห้าปีแล้ว

จินหยางยอมรับว่า เมื่อออกมาใหม่ๆ เขารู้สึกเคว้งคว้างอยาก จะกลับไปอยู่ในถ้ำมาก ไ้อ์อนิจจา ถ้ำแห่งนั้นคงจะเป็นถ้ำศักดิ์สิทธิ์ นอกจากจะมอบร่างใหม่... หรือกล่าวให้ถูกคือให้วิญญาณของจินหยาง เข้ามาอยู่ในร่างอันงามวิไลที่นอนม่องเฝ้าอยู่ในถ้ำนั้น แล้วยังประทาน ห้องครัวส่วนตัวเอาไว้เก็บวัตถุดิบที่ไม่มีวันหมดด้วย ขอแค่จินหยาง หลับตา เขาก็เข้าไปคว้าอะไรที่อยู่ในห้องครัวนั้นมาใช้ปรุงอาหารได้ เสมอ หรือจะเข้าไปปรุงอาหาร เก็บของในนั้นก็ได้

ด้านในมีของใช้ตั้งแต่หม้อ ไห กะละมัง กระทะ และปิ้งตอ อีกทั้งยังมีวัตถุดิบตั้งแต่เห็ดเข็มทองยันเห็ดป่าปึงปอง... อะไรสักอย่าง เสียอย่างเดียวคือจิตเข้าไปอยู่ในนั้น แต่ร่างยังอยู่ด้านนอก และเอา คนเป็นๆ เข้าไปอยู่ด้านในไม่ได้ สิ่งที่เขาเข้าไปได้นั้นมีแต่วัตถุดิบทำ อาหาร สัตว์ที่ยังมีชีวิตอย่างปลาสด ๆ เห็ด และผัก หน้าซ้าการทดสอบ ของจินหยางยังอยู่ในเกณฑ์คะแนนที่ดี เลยได้พบศักดิ์สิทธิ์ที่มีนามว่า ‘ฟังก์ชัน’ ทำให้รู้ว่าแต่ละคนชอบกินอาหารอะไร รสชาติแบบไหน มี โรคประจำตัวอะไร ควรหลีกเลี่ยงอาหารแบบใด และสิ่งไหนมีพิษหรือ ไร้พิษ

อูระ ฮ่า ๆ ๆ ด้วยสิ่งที่ได้ติดตัวมานี้ จินหยางจะเป็นเจ้าพ่อใน วงการอาหารแห่งต้าหลิวให้ดู!

ก็ได้แต่คิดและฝันไป เพราะจิ้นหยางดันเลือกเดินหมากผิด เริ่มตั้งแต่คราวแรกเขาไม่ได้ปกปิดความงามวิไลของตนเอง จนเกือบถูกใจจรจับไปขายหอนายโถม จากนั้นจึงทาหน้าดำ วาดหน้าเขียนคิ้วใหม่ แต้มไฟตลอดเวลา และเมื่อได้เงินค่าเสียหายจากเหล่าโจรมา (ก่อนจะถีบโจรลงเหว) จิ้นหยางก็ตัดสินใจครั้งสำคัญในการเลือกเมืองที่ตนจะเริ่มต้นชีวิตใหม่

เขาเอาไม่ไหวทั้งหมดเขียนชื่อเมืองแล้วโยนออกไป แผ่นไหนกระเด็นไปไกลที่สุดก็เลือกไปอยู่เมืองนั้น จึงมายังฉางอาน จากนั้นบังเอิญว่าตาต่ำไปหน่อย ได้ยินว่าร้านลั่วเหลียนยังไม่มีคนงาน มีแต่สองตายายแก่ๆ ดูแลกิจการอยู่ เลยแสวงรอดข้าวอดน้ำไปเป็นลมล้มอยู่หน้าร้าน แล้วตื้อขอทำงาน ในใจคิดว่าคนแก่สองคนนี้อาจจะตายเร็ว เขาจะได้ฮุบกิจการ เฮอะ! ที่ไหนได้...

“อาหยาง! ข้าวขามเดียว ทำไมถึงกินตั้งนานสองนาน! มากไปโต๊ะได้แล้ว!”

นั่นคือเสียงของเจ้าแก่เนี้ยหลินที่ดูอย่างไรก็คงจะไม่ตายในเร็ววันนี้ ส่วนเจ้าแก่หลินที่ใจดีกว่ามรรยามาก ก็ทำท่าจะตายไม่ตายแหล่ยกเก้าอี้ตัวเดียวก็ร้องโอยๆ

ซี! จิ้นหยางเดินหมากผิดไปจริง ๆ

ชีวิตความเป็นอยู่ที่ร้านลั่วเหลียนของจิ้นหยางนับว่าเป็นชีวิตที่ลำบากไม่น้อย เนื่องด้วยสองสามีภรรยาตระกูลหลินชรภาพามากแล้วงานหลายอย่างเลยมาตกอยู่ที่จิ้นหยาง หน้าซำเจ้าแก่เนี้ยยังดุและเขี้ยวลากดินเหมือนตัวอะไรสักอย่าง ขณะที่เจ้าแก่หลินที่ใจดีกว่ามากก็ไม่กล้าสู้เมีย มากที่สุดก็แค่แอบให้ข้าวจิ้นหยางเพิ่มอีกหนึ่งถ้วย

กล่าวตามตรงว่าหากไม่ซึ่งบุญคุณเจ้าแก่หลินที่แอบเอาเงินเก็บมาให้จิ้นหยางไปซื้อเนื้อกิน จิ้นหยางคงหนีไปนานแล้ว เพราะการที่ต้องกินแต่ข้าวสวยทุกวัน ถ้าไม่มีห้องครัวพิเศษของตนเอง เขาคิดว่าใบหน้าของเขาคงจะกลายเป็นเมล็ดข้าวไปแล้ว

หลังจากทำงานที่ร้านเสร็จสิ้น จิ้นหยางก็มานอนอยู่ในห้องเก็บพิน แอบเข้าไปอยู่ในห้องครัวเพื่อทำอาหารจานใหญ่ให้ตัวเอง หลังจากกินเนื้อจนสาแก่ใจ เขาก็ล้มตัวลงนอนแล้วผล็อยหลับไปในทันที

“หยางหยางคนดี...”

จิ้นหยางกำลังกึ่งหลับกึ่งตื่น ด้วยความที่เคยเป็นองครักษ์ลับมาก่อน การนอนหลับสนิทจนไม่ได้ยินและไม่รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวรอบกายนั้นล้วนเป็นสิ่งต้องห้าม ดังนั้นพอรู้สึกได้ถึงบานประตูห้องเก็บพินเปิดออก และมีคนย่อ่งเข้ามาลูบแขนเขาอย่างมีความหมาย จิ้นหยางจึงลืมตาตื่นขึ้น และพบว่าเจ้าแก็ก่หลินแสนใจดีคนนั้นเปลื้องผ้าท่อนบนและลูบก้นของเขาอยู่

อดีตองครักษ์ไม่จำเป็นต้องร้องไวยวายเป็นไร เขายกเท้าขึ้นเตะคางตาแก่ตมหากลับคนนั้น จนอีกฝ่ายสลบเหมือดอย่างรวดเร็ว

มิน่าเล่า เจ้าแก็ก่หลินถึงได้ใจดีกับเขานัก ขยันช่วยเหลือตอนที่เขาโดนเจ้าแก็ก่เนี้ยดำ และยังแอบเอาแก้วข้าวของตนมาให้เขาอีก จิ้นหยางเพลินนึกไปว่าไอ้สายตาที่มองมาอย่างเอ็นดูสุดแสนนั้น เป็นสายตาของผู้เฒ่าที่มีความรักต่อลูกหลาน ที่ไหนได้...

“ไม่ทงไม่ทนมันแล้ว!”

จิ้นหยางยกเท้ากระตีบไปที่กล่องดวงใจของเจ้าแก็ก่หลินโดยแรง ต่อให้ย้ายวิญญาณมาอยู่ในร่างนี้ แต่เขาก็ยังฝึกรยุทธ์อย่างที่เคยฝึกทันทีที่ได้เข้ามาในร่างใหม่ เพราะเชื่อว่ารูปโฉมงดงามเช่นเขาคงจะต้องตาต้องใจคนลามากมาก จึงต้องฝึกฝีมือไว้ป้องกันตนเอง

ด้วยเรี่ยวแรงอย่างผู้ฝึกยุทธ์ เจ้าของกล่องดวงใจที่สลบไปแล้วถึงกับฟื้นขึ้นมาร้องเสียงดัง “โอ้!”

จิ้นหยางเปิดประตูห้องเก็บพิน เห็นว่าเจ้าแก็ก่เนี้ยหลินวิ่งหน้าตื่นมาจากชั้นบน ปากเล็ก ๆ แหลม ๆ ร้อง

“เกิดอะไรขึ้น!”

จิ้นหยางเตะพื้นท่อนเหล็กเข้าไปใส่เก้าอี้ กะให้ลินฮูยีนก้าวลงจากบันไดมาเหยียบมันอย่างตรงจังหวะ เกิดเสียงโครมเหมือนของหนักกระแทกกับพื้นดังขึ้น เก้าอี้เหล็กหล่นพร้อมกับสลบไปทันที แต่มือยังกำกล่องสมบัติของร้านเอาไว้อย่างเหนียวแน่น

อดีตองค์กรักเดินผิวปากมาหยิบกล่องใส่เงินไปดู ก่อนจะยิ้มอย่างพอใจ “ขอเป็นค่าแรงและค่าเสียหายนะขอรับ” เขาแกะมืออวบคูมนั้นออกจากกล่อง แล้วเดินไปที่ห้องเก็บวัตถุดิบ โยนเครื่องปรุงและของที่มองว่าดีทั้งหลายเข้าไปในห้องครัวส่วนตัว จัดเก็บให้เรียบร้อย วางกล่องสมบัติเอาไว้ก่อนจะออกจากมิติของตนเอง มาลากร่างของสองสามีภรรยาคู่นี้ไปที่ประตู ก้าวข้ามคนทั้งคู่ไปราดน้ำมันหัวร้าน จากนั้นจึงจุดไฟเผา

จิ้นหยางออกแรงลากคนทั้งคู่ออกมาจากร้านที่ไฟกำลังลุกไหม้จนน่ากลัว ก่อนร้องออกมา “ช่วยด้วย! ไฟไหม้! ไฟไหม้!”

เหล่าชาวบ้านผู้รักสมบัติและมีร้านอยู่ข้างเคียง วิ่งออกมาจากบ้านของตนแล้วช่วยกันดับไฟอย่างรวดเร็ว จิ้นหยางค่อย ๆ ถอยออกมาจากจุดเกิดเหตุ หมุนตัวเดินจากไป

“คราวนี้... ข้าไปที่ลั่วหยางดีกว่า”

ลั่วหยางเป็นเมืองหลวงของแคว้นต้าหลิว เป็นเมืองที่การค้ามีความคึกคักเป็นอย่างยิ่ง และด้วยความอนุเคราะห์จากคนตระกูลหลิน จิ้นหยางจึงมีเงินทุนมากพอจะเปิดร้านอาหารเล็ก ๆ ร้านหนึ่ง เขาไปเดินเล่นในเมืองลั่วหยางเพื่อดูวิถีชาวบ้านอย่างสนใจ พลางครุ่นคิดว่าจะเปิดร้านอาหารอะไรดี

จิ้นหยางนั้นมีสูตรอาหารประหลาดมากมายที่ได้รับมาจากถ้าเปลี่ยนวิญญาณนั้น เขาแอบคิดว่าจะขายขนมปังซึ่งเป็นสิ่งแปลกใหม่ แต่เลิศรสให้เหล่าคนต้าหลิวดีหรือไม่ หรือว่าการเปลี่ยนแปลงแบบสุดโต่งจะทำให้กิจการล่มจมและทำให้การค้าไม่รอด แต่ที่น่ากลัวคือ

เขาจะหาสถานที่สำหรับเปิดร้านไม่ได้ การเปิดร้านค้าในเมืองหลวงนั้น
จำต้องมีเส้นสาย ทว่าจีนหยางนั้นมีตัวคนเดียว

ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้น กลับมีคนตีฆ้องป่าวประกาศว่ามีการ
แข่งขันทำอาหารที่เมืองลั่วหยาง
จีนหยางหูฟังในทันที

“เจ้าหลิเคอฟูคิดใช้มือปิดฟ้า ราษฎรกำลังเดือดร้อนจาก
การขึ้นภาษีแท้ ๆ แต่กลับจัดการแข่งขันทำอาหาร ให้ฝ่าบาททรงคิดว่า
บ้านเมืองอุดมสมบูรณ์” ขุนนางผู้หนึ่งเอ่ยอย่างคับแค้น พร้อมรินสุรา
ให้คู่สนทนา

“ท่านอ๋องโปรดทำอะไรสักอย่างเถิด อย่าให้พวกกังฉินทั้งหลาย
กำเริบเลียบสาบไปมากกว่านี้เลย”

มือเรียวของผู้สูงศักดิ์ยื่นมารับถ้วยสุรา หลิวฮู่เอรินจ้องมอง
สุราใสที่กระเพื่อมในถ้วยสุรานิด ๆ ก่อนถาม “ได้เท่าหวังมีเท่าที่เช่นไร”

จางเหยหิงถอนหายใจ กล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงหยันเยาะ
“คนผู้นั้น... พอเปิดปากก็มีแต่คำเอาอกเอาใจฝ่าบาท เคยสนใจเรื่อง
ของผู้อื่นที่ไหน ท่านอ๋องอย่าได้สนใจคนผู้นี้เลย ในสายตาข้า เขาก็เป็น
แค่ตัวขี้เกียจเท่านั้น”

หลิวฮู่เอรินลูบแหวนหยกของตนยามครุ่นคิด “การแข่งขัน
ประลองทำอาหาร... คงมีอรรถกเล็กได้ เพราะหลิเคอฟูกล่าวว่า หาก
ได้ผู้ชนะ จะให้เขาทำอาหารถวายฝ่าบาทกับเหลียนเสียนเพย”

จางเหยหิงถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ “ข้ามีต้อการให้การ
ประลองทำอาหารยกเล็ก เพียงแค่อยากให้ท่านอ๋องกราบพูลฝ่าบาท
ว่าราษฎรกำลังลำบาก หากเป็นไปได้... ก็อยากให้ลดภาษี”

หลิวฮู่เอรินดื่มสุรา ก่อนรับปากอย่างหนักใจ “ข้าจะลอง
พยายามดู”

1

การแข่งขันทำอาหารที่มีชินอ่องเป็นหนึ่งในกรรมการตัดสิน
มีเงินรางวัลห้าร้อยตำลึงทอง จิ้นหยางเห็นแล้วก็น้ำลายหก เขาไม่ได้
คิดว่าจะได้รับชัยชนะอะไรหรอก ขอแค่กรรมการบอกว่าอร่อย และ
ทำให้ผู้ชมน้ำลายไหลยืดได้เท่านั้น จิ้นหยางมั่นใจว่าเขาจะต้องมีชื่อใน
เมืองลั่วหยางแน่นอน และพอเปิดร้านก็จะมีลูกค้า

ในตอนนั้น จิ้นหยางไม่ได้คิดว่าจะมีเล่ห์กลอะไรในการแข่งขัน
ครั้งนี้ทั้งนั้น คิดว่ามีเชื้อพระวงศ์มาเป็นกรรมการตัดสินย่อมเป็นการ
แข่งที่สุจริตพอสมควร แต่ถ้าจิ้นหยางได้เลือกอีกครั้ง เขาจะไม่ควัก
กระเป๋าจ่ายเงินลงสมัครแข่งขันทำอาหารในวันนั้น และจะไปจาก
ลั่วหยางให้เร็วที่สุดด้วย

ขณะที่จิ้นหยางกำลังกรอกใบสมัครอยู่นั้น พลันมีสายตา
มากมายจับจ้องมาที่เขา หลายคนต่างคิดว่าเด็กหนุ่มคนนี้ช่างโง่เขลา
เห็น ๆ กันอยู่ว่าคนจากเหลาสู่ราชื่อดังและภักตาคารชื่อดังต่างร่วมลง
ประลองด้วย โดยเฉพาะคนจากภักตาคารเฟิงฉวีนั้นเรียกได้ว่ามีเส้น
สายในวังหลวงไม่น้อย การแข่งขันนี้กำหนดตัวผู้ชนะเอาไว้แล้ว

ทุกคนต่างคิดว่าเงินทองคำสมัครแข่งขันทำอาหารตั้งมากมาย

จะต้องเป็นเงินที่หามาทั้งชีวิตของเด็กหนุ่มผู้นั้นเป็นแน่ เหล่าคนธรรมดาที่มีจิตใจเมตตา จึงอดสงสารเด็กหนุ่มที่ไม่รู้ประสาไม่ได้

จิ้นหยางไหนเลยจะเท่าทันความคิดของผู้อื่น เพราะตอนนั้นเขากำลังปวดหัวกับการที่ต้องเขียนชื่อร้านสังกัดเก่าของตนเอง สังกัดนั้นคืออะไร คือในใบสมัครนี้ระบุว่าจำต้องเขียนว่าตนมาจากร้านไหนด้วยนะสิ จิ้นหยางครุ่นคิดเพียงครู่หนึ่งก่อนจะเขียนชื่อร้านแล้วเปลี่ยนไป

ร้านแล้วเปลี่ยนอาจจะจะเป็นร้านเล็กๆ ในเมืองฉางอาน แต่มีประวัติยาวนาน ชูนางทั้งหลายที่ย้ายจากฉางอานมายังลั่วหยางจะต้องเคยลิ้มรสเนื้อปลาของร้านนั้นอยู่บ้าง ในหีบที่จิ้นหยางขโมย... แฉ็ก ๆ หยิบยืมมาจากเจ้าแก็งเนียนหลินก็มีตราประทับของร้านนี้ ทำให้จิ้นหยางเข้ามายังลั่วหยางได้อย่างสะดวกสบาย

“เจ้าเป็นคนของร้านลั่วเหลียนหรือ” คนรับสมัครเห็นข้อความนั้นก็ร้องออกมาเบา ๆ ก่อนกดเสียงต่ำ “เจ้าแก็งเนียนของเจ้าดูอย่างหมาเค็มอย่างเกลือก นางยอมให้เจ้าเข้ามายังลั่วหยางด้วยหรือ”

เพียงเวลาสั้น ๆ จิ้นหยางได้รู้ว่ากิตติศัพท์ของเจ้าแก็งเนียนดังขจรขยาย น่าชุกยิ่งนัก เขาแสรังทำเป็นตีหน้าเศร้าขณะเอ่ยเสียงดัง

“ได้ทำอย่างเอ่ยเช่นนั้น เจ้าแก็งเนียนของข้า แท้จริงแล้วนางมีเมตตาดุจพระโพธิสัตว์...” ...นางมารร้าย “...นางช่วยเหลือข้าที่เป็นลมล้มอยู่หน้าร้าน...” ...และเกาะแข่งเกาะขาไม่ยอมไป

จิ้นหยางทำท่าสะเทือนใจ “หากมิใช่เพราะเกิดเหตุร้าย ข้าก็คงจะไม่มาลั่วหยางหรอก...” เขาทำหน้าเศร้าก่อนก้มหน้าลง ไหล่สั่นน้อย ๆ “...เมื่อหลายวันก่อน ร้านลั่วเหลียนเกิดเหตุไฟไหม้ ทรัพย์สินมีค่าส่วนมากล้วนหายไปกับกองไฟ แต่กระนั้นเจ้าแก็งเนียนก็ยอมเงินตั้งตัวมาให้ข้าเดินทางมาลั่วหยาง ข้าคิดว่าหากตนตั้งตัวได้ จะต้องกลับไปตอบแทนพวกเขาให้จงได้!”

เรื่องเศร้าสะเทือนใจทำให้คนรอบข้างรู้สึกสงสารเหลือเกิน คนที่รับใบสมัครถึงกับกล่าว “อนิจจา ข้ามองนางผิดไป นึกว่านางเป็นคน

ที่แม่แต่ซึกี้ยังมียอมให้สุนัขกิน ที่ไหนได้ กลับมีเมตตากาญขนาดนี้
เอาละน้องชาย ไปเตรียมตัวเถิด วันพรุ่งก็จะเริ่มประลองแล้ว”

จันหยางเข็ดน้ำตาที่คลออยู่ตรงหางตา “ขอบคุณพี่ชาย ว่าแต่
หัวข้อการทำอาหารในการประลองนี่คืออะไรหรือ”

“ด้านแรกคือเต้าหู้ ด้านที่สองคือบะหมี่ และด้านสุดท้ายคือ
ผัดไปยเฮียน”

จันหยางประสานมือ จากนั้นก็เดินจากไปท่ามกลางสายตาคคน
มอง ทุกคนต่างคิดว่าเขาเป็นคนที่เฉลียวฉลาดยิ่งนัก

ด้านแรกในการทำอาหารนั้นคือเต้าหู้

ประวัติของอาหารชนิดนี้ ผู้คิดค้นนั้นคือฮวยน้ำอ่อง นามเดิม
คือหลิวอัน ศิกษาวชิการปรุงยาอายุวัฒนะ เขาคิดค้นการทำน้ำเต้าหู้
เพื่อให้นางเอ็งสีผู้เป็นมารดา ซึ่งอ่อนแอจนแทบเคี้ยวอะไรไม่ได้ ที่แรก
เต้าหู้เป็นน้ำ แต่ภายหลังหลิวอันแผลอเต็มส่วนผสมบางอย่างจึงกลายเป็น
ก้อนเต้าหู้ขึ้นมา

จันหยางครุ่นคิดเรื่องการทำอาหาร ขณะที่นั่งอยู่ตรงหน้าต่าง
มองท้องฟ้าที่มีพระจันทร์และเต็มไปด้วยหมู่ดาว

สูตรอาหารที่เขาได้รับมาหลังจากที่ตายไป อาจจะเป็นสูตร
อาหารจากโลกในอนาคต นั่นหมายความว่าเขามีความได้เปรียบกว่า
ผู้อื่น เขาคงจะเป็นเพียงผู้เดียวที่ได้พรจากพระเจ้านามว่าอินเทอร์เนต
เมตตาให้ดูชีวิตความเป็นอยู่ของคนรุ่นหลัง และมีเครื่องปรุงรสที่ยังไม่
ถูกคิดค้นขึ้นอีกมากมายด้วย

จันหยางได้เห็นว่าในอนาคตนั้นมีอาหารชนิดหนึ่งที่ทำจากเต้าหู้
และเป็นที่นิยมอย่างยิ่ง ทว่ามันจะเหมาะกับการแข่งขันในคราวนี้หรือไม่

หากจะกล่าวถึงรสนิมการกินก็ต้องมีคำกล่าวที่ว่า ‘ได้หวาน
เหนื่อเค็ม ตะวันออกเผ็ด และตะวันตกเปรี้ยว’ หากเป็นเช่นนี้ก็คงจะ
มีแต่อาหารจานนั้นเท่านั้นที่ครอบคลุม

จิ้นหยางตัดสินใจทำอาหารที่มีชื่อว่าหมาโผไต้วู่¹ เขาเตรียมคู่วัตถุดิบการทำอาหารในด้านแรก ตอนนั้นสายตาก็พลันสะดุดที่เครื่องปรุงบางชนิด ทำให้ต้องยกมือขึ้นลูบคางอย่างใช้ความคิดอีกครั้ง

วันต่อมาเป็นวันที่เหล่าพ่อครัวทั้งหลายมารวมตัวกัน เนื่องมาจากจิ้นหยางนั้นไร้เส้นสาย จึงได้โต๊ะทำอาหารขนาดเล็กตรงมุม แต่ไม่เป็นไร เขาทำให้คนหันมาสนใจเขาได้ด้วยรสชาติอาหารที่ทำ

ดวงตาของจิ้นหยางจ้องมองไปยังเหล่ากรรมกรทั้งสี่ แต่ละคนเป็นขุนนางที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมคารวะซึ่งกันและกัน ในความทรงจำยามอยู่ในวังหลวงของจิ้นหยาง ขุนนางยิ่งยิ้มง่ายก็ยิ่งน่ากลัว และอาจจะถึงขั้นโหดเหี้ยมอำมหิต

“ซินอ๋องเสด็จ!”

เสียงป่าวร้องที่สูงเกินชายทำให้จิ้นหยางและทุกคนซึ่งอยู่ตรงนั้นต้องคุกเข่าลง ขุนนางทั้งสี่ที่เป็นกรรมกรเร่งก้าวเข้าไปคุกเข่าให้ผู้มาใหม่ จิ้นหยางแอบเงยหน้ามองแวบหนึ่ง ตอนนั้นต้าหลิวยังมีองค์รัชทายาท จะมีก็แต่เหล่าอ๋องทั้งหลายที่ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าเมือง และยังไม่ถูกตีหัวส่งไปจากเมืองหลวง

จิ้นหยางอดทอดถอนใจไม่ได้ เมื่อก่อนเขาจะใช้ช่องใต้ซุนหลังดี เคยเห็นองค์ชายมากมาย องค์ชายใหญ่ในตอนนั้นมีอายุประมาณสิบสองหนาว บัดนี้ก็อายุคงราวยี่สิบเจ็ดหนาวแล้ว ในความทรงจำ ช่องใต้ก็โปรดปรานเขาไม่น้อย เหตุใดตอนนี้เขาจึงยังไม่ได้เป็นองค์รัชทายาทอีกหนอ

เอาเถิด เรื่องของนายเก่าไม่เกี่ยวกับเขา ตอนนี้สิ่งที่จิ้นหยางต้องการคือ การตั้งตัวทำการค้าให้ได้ ดังนั้นชื่อเสียงที่เขาจะได้รับจากการทำอาหารในวันนี้ย่อมมีผลถึงอนาคต

¹ เต้าหู้ผัดพริกเสฉวน

เมื่อกรรมการมาครบ ทุกคนจึงเริ่มทำอาหาร จิ้นหยางนั้นแตกต่างจากผู้อื่น เพราะไม่มีลูกมือมาช่วย เขาใส่ของที่ต้องใช้ทั้งหมดไว้ในลังไม้ที่มั่นคง แล้วยกเข้ามาด้วยตัวเอง ด้วยความเป็นผู้ฝึกวรยุทธ์เลยไม่เหลือปากว่าแรง จากนั้นก็จัดแจงวางอุปกรณ์ทำครัว ตีเตา และทำอาหารด้วยตัวเองทั้งหมด ในสายตาของผู้ชม เขาดูอนาถาที่สุดในหมู่ผู้เข้าแข่งด้วยกัน

การจัดประลองการทำอาหารในยุคที่ข้าวยากมากแแพงเช่นนี้ ดูจะไม่เข้ากันเลยสักนิดเดียว เหล่าคนที่พอมีฝีมือแต่ไร้เงินย่อมถอยห่าง และเป็นโอกาสที่ร้านดังซึ่งมีทุนหนาได้ชิงชัย นี่คือเหตุผลที่ผู้ลงประลองทำอาหารมีจำนวนน้อย ดังนั้นจิ้นหยางจึงดูโดดเด่นยิ่งนัก

อีกหนึ่งเหตุผลคือ แม้หลับตา ชาวบ้านก็พอจะมองออกว่าการประลองนี้กำหนดผู้ชนะเอาไว้แล้ว ซึ่งก็คงจะเป็นคนของภักตาคารเฟิงฉวี และเพราะเห็นความมิชอบตำตา ทุกคนเลยจับตามองจิ้นหยางมากเป็นพิเศษ คนหาเข้ากินค่าที่อึดอัดกับขุนนางกังฉินนั้นลอบเอาใจช่วยเด็กหนุ่มคนนี้อยู่ลึก ๆ

หลิวฮั่นจวินหรือชินอ๋องนั้นมีได้ยากมาเป็นกรรมการการประลองทำอาหารในคราวนี้ เขาเติบโตอยู่ในวังหลวง มีอาหารเลิศรสอะไรบ้างที่เขาไม่เคยลิ้มลอง แต่เพราะผู้จัดงานในวันนี้คือหลิวเคอฟู อัครเสนาบดีที่เป็นกำลังหลักของเขา เขาจะไม่มาก็ไม่ได้

ขณะที่หลิวฮั่นจวินกำลังเปื้อน่ายอยู่นั้น กลิ่นหนึ่งก็เตะจมูกเขาและใครอีกหลายคน ทำให้องค์ชายใหญ่แห่งแคว้นต้าหลิวถึงกับเปลี่ยนสีหน้า ก่อนถามคนสนิทอย่างสงสัย

“นี่กลิ่นอะไร”

เหม็น!

เหม็นมาก!

หลายคนทำจมูกพุดพิด ต่างมองหาต้นตอของกลิ่นเหม็นนั้น

เจียงผิง คนสนิทของชินอ๋องครุ่นคิดก่อนจะกล่าว

“ทูลท่านอ๋อง สงสัยว่าตลาดปลาที่อยู่ใกล้ๆ นี้ น่าจะมีปลาเน่า
พะยะคะ กระหม่อมจะส่งคนไปจัดการบัดเดี๋ยวนี้”

หลิวฮั่นจวินพยักหน้ารับ หลายคนก็คิดเช่นเดียวกัน เรือประมง
อาจจะเอาปลาขึ้นฝั่งแล้วปลาเกิดเน่า เลยมีกลิ่นน่าสะพรึงกลัวเช่นนั้น
ในตอนนั้นเอง ไฟก็ลุกท่วมมุมหนึ่งในสนามประลอง

เป็นจิ้นหยางที่ก่อไฟกองใหญ่ให้เป็นไฟแรงสูง ขณะที่กำลังทำ
เต้าหู้ผัดพริกเสฉวน กลิ่นของเผ็ดก็ซจรขยายออกไป พาเอาเหล่าคน
ทั้งหลายหันมามองเขาอย่างสนใจ

ในยุคนี้เครื่องเทศยังนับว่าเป็นของหายากที่ต้องมาจากแดนไกล
เครื่องเทศบางชนิดยังไม่ถูกค้นพบเลยด้วยซ้ำ อีกทั้งบรรดาเครื่องเทศ
ยังมีราคาแพงยิ่งนัก ชาวต้าหลิวจะรู้จักก็เพียงไม่กี่ชนิดเท่านั้น บัดนี้
จิ้นหยางใส่เครื่องเทศที่ตนมีอย่างไม่เสียดายเลยสักชนิดเดียว ทำให้กลิ่น
หอมฉุนของเครื่องเทศลอบอบอวลไปทั่ว ขณะที่กลิ่นเหม็นนั้นกำลัง
ลดลง พาให้ทุกคนมองมาที่เขาเป็นตาเดียว

เมื่อเห็นทักษะการทำอาหารของนักปรุงอาหารไร้ชื่อเสียงที่อยู่
ไกลๆ หลิวฮั่นจวินเริ่มรู้สึกว่าการประลองทำอาหารนี้มีอะไรที่ทำให้
เขาตื่นเต้นได้บ้างแล้ว

เมื่อหมดเวลาการทำอาหาร พ่อครัวทั้งหลายก็เดินยกจาน
อาหารของตนมาวางที่โต๊ะกลม ซึ่งเหล่ากรรมกรนั้นนั่งอยู่ ก่อนจะ
บรรยายสรรพคุณเลิศล้ำของอาหารที่ตนปรุง ชุนนางทั้งสี่ขอให้หลิว-
ฮั่นจวินจับตะเกียบ คีบอาหารเข้าปากเสียก่อน พวกเขาจึงค่อยชิม

อาหารก็ล้วนคล้ายกัน เต้าหู้นั้นมีรสนุ่มและมีสัมผัสละมุนละไม
จุดอ่อนของมันคือແหลกและง่าย ทำให้ชาวต้าหลิวไม่นิยมนำมันทำ
อย่างอื่น นอกจากน้ำแกงสักเท่าไร หลิวฮั่นจวินชดน้ำแกงเต้าหู้จนปาก
หมดรส ขณะที่เต้าหู้จานอื่นนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีได้ พ่อครัวบาง
คนผัดเต้าหู้ละเอียดเกินไป และบางครั้งรสชาติของเครื่องปรุงก็กลบรสของ

เต้าหู้ไปเสียหมด ยิ่งอาหารเจที่ทำจากเต้าหู้ถูกนำมาวางบนโต๊ะ หลิวฮั่นจวินก็ยังไม่อยากกินเลยด้วยซ้ำ

จานอาหารสีแดงนั้นถูกวางลงบนโต๊ะ รอบจานถูกแต้มเป็นกลอนบทหนึ่งด้วยน้ำจากอาหารสีแดง แสดงให้เห็นถึงปัญญาของผู้ทำ และเป็นจุดสนใจของเหล่าปราชญ์ที่มาเป็นกรรมการในวันนี้

‘หวานเมล็ดถั่วชั่วคราวก็ยากเย็น
กายเคี้ยวเชียวใจเหนียวหนักจะพักไหว
ศาสตร์ช่วยอ่องต้องรู้คู่ตัวไป
ได้มีใช้นั่งนับเพลินเนิ่นเงินทอง’

กลอนของจูฮี้ นักคิดในยุคราชวงศ์ซ่ง ที่ประพันธ์ถึงเต้าหู้ สร้างความน่าสนใจขึ้นทันที

หลิวฮั่นจวินเหลือบมองผู้ปรุง ก็พบว่าเป็นเด็กหนุ่มที่ดวงกระตะบันกองไฟผู้นั้นนั่นเอง จึงถามขึ้น

“นี่อะไร”

“พูดท่านอ่อง นี่คือเต้าหู้ผัดพริกเสฉวนพะยะค่ะ” จิ้นหยางเอ่ยอย่างสุภาพ เขาเคยรับใช้ฮ่องเต้ จึงพอจะจำพิธีการต่าง ๆ ได้

“เจ้าเป็นคนเสฉวนหรือ” ขุนนางคนหนึ่งเอ่ยอย่างสนใจ

จิ้นหยางหันไปตอบเขา “ข้าเพียงเคยท่องเที่ยวไปทั่วเท่านั้นขอรับ”

เต้าหู้ผัดพริกเสฉวนตรงหน้า... เพียงแค่สีส้มก็ทำให้คนรู้สึกถึงความเผ็ด ก่อนหน้านั้นมีอาหารที่เน้นความเผ็ดมาให้พวกเขาได้ลิ้มลองเช่นเดียวกัน ทว่าไม่ค่อยประทับใจพวกกรรมการสักเท่าไรนัก พอเห็นอาหารจานนี้ก็ชวนให้รู้สึกผวกกลัวว่าจะต้องปวดท้องขึ้นมา

แต่เมื่อเป็นหน้าที่ของกรรมการ หลิวฮั่นจวินจึงจับตะเกียบคีบเนื้อเต้าหู้ขึ้นมา

...เต้าหู้ไม่เลอะ

นั่นคือความคิดของหลิวฮั่นจวิน ทำให้เขามองเด็กหนุ่มที่คุกเข่าอย่างพิเนอบพิเทาต้านข้างว่าพอมีฝีมืออยู่บ้าง พอเขาคีบเต้าหู้เข้าปาก รสเผ็ดซาและหวานก็ซาบซ่า มีความเค็มที่กลมกล่อม และยังคงไว้ซึ่งรสชาติของเต้าหู้ที่อยู่ หลิวฮั่นจวินชะงักไปเล็กน้อย เต้าหู้รสจัด แต่น้ำปรุงนั้นมิรสเข้ม ไม่เผ็ดมาก และไม่เลี่ยนอย่างที่คิด เขาอดใช้ช้อนตักทั้งเต้าหู้ น้ำปรุง และเครื่องผัดอื่น ๆ ขึ้นมากินในคำเดียวไม่ได้

เหล่าขุนนางสังเกตท่าทางของชินอ๋อง พอเห็นกิริยานั้นก็เริ่มลงมือบ้าง พอตักอาหารเข้าปาก พวกเขาก็รู้สึกว่ามันไม่พอ ต้องตักเพิ่มอีกสักคำสองคำ ต่างคนต่างขบคิดว่าหากมีข้าวสวยตรงหน้าก็คงจะดีไม่น้อย

“นี่อะไร” หลิวฮั่นจวินกินส่วนผสมทุกอย่างแล้ว พบว่าเจ้าก้อนสีดำที่หันเป็นชิ้นเล็กกว่าเต้าหู้ถึงหนึ่งในสามคือของที่ถูกต้องจนกรอบแต่ไม่แข็ง กินคู่กับน้ำปรุงนี้แล้วมีรสชาติโดดเด่น ดียิ่งนัก ช่วยกระตุ้นความอยากอาหารเป็นอย่างยิ่ง

จิ้นหยางอมยิ้ม “ทูลท่านอ๋อง นี่คือเต้าหู้พะยะคะ”

“เต้าหู้หรือ” ขุนนางคนหนึ่งร้องถามออกมา คีบก้อนเล็ก ๆ สีดำนั้นเข้าปาก “สัมผัสเหมือนเต้าหู้ก็จริง แต่ขำมิเคยเห็นเต้าหู้เช่นนี้มาก่อนเลย มันคือเต้าหู้อะไร”

“เต้าหู้นี้มีชื่อว่าชิงฟิง² เป็นเต้าหู้ที่บดทิตต่างแดนคิดค้นขึ้นและเป็นเครื่องเสวยที่ไทเฮาแคว้นหนึ่งโปรดชอบ” จิ้นหยางกล่าวอย่างนุ่มนวล

“ไทเฮาแคว้นหนึ่งหรือ” ชินอ๋องสนใจในทันที “ไหนเจ้าลองเล่ามาซิ”

“พะยะคะ” จิ้นหยางก้มหน้าลง “ทูลท่านอ๋อง เต้าหู้ชนิดนี้เป็น

² จัตุรัสเขียว

เครื่องเสวยประจำในวังหลวงแห่งหนึ่ง มีเรื่องเล่าว่าไทเฮาแคว้นหนึ่งโปรดปรานเต้าหู้ยี้ยี้ นัก รสชาติของมันช่วยให้อยากอาหาร กระหม่อมเดินทางไปที่นั่น พบเห็นเจ้าสิ่งนี้โดยบังเอิญ ทราบว่าการประลองทำอาหารในวันนี้คือการใช้เต้าหู้ จึงทำมันขึ้นมาเพื่อใช้ประลองครั้งนี้โดยเฉพาะพะยะค่ะ”

จิ้นหยางไม่ได้โกหก แต่ไทเฮาแคว้นอื่นนั่นคือไทเฮาในโลกอื่นนะเออ หรือหากนางมิใช่ไทเฮาของโลกอื่น ก็อาจจะเป็นไทเฮาในอนาคตคนหนึ่ง

เจ้าเต้าหู้สีดำนี้เรียกว่า ‘เต้าหู้เหม็น’ เป็นของที่บัณฑิตผู้หนึ่งในยุคราชวงศ์ชิงค้นพบโดยบังเอิญ และต่อมาซุสึไทเฮาในรัชสมัยฮ่องเต้ กวางซีโปรดปรานยิ่งนัก ประทานชื่อให้ว่า ‘ชิงฟิง’ มันคือของที่ยังไม่มีหรือยังไม่ถูกค้นพบในโลกของจิ้นหยาง คราวแรกที่ต้องทำอาหารโดยใช้มัน จิ้นหยางก็เหม็นแทบเป็นลม และสงสัยว่ามันกินได้จริงหรือ แต่พอกินเข้าไปแล้วพบว่าเอร็ดอร่อยมาก!

แน่นอนว่าจิ้นหยางไม่มีทางบอกพวกชินอ๋องหรือกว่ามันคือเต้าหู้เน่า และกลิ่นเหม็นบัดซบที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี้อีกเป็นเพราะเขาเอามันออกมาทอดให้กรอบ แล้วโรยลงไปใต้อาหารที่ผู้คัดพริกเสฉวน หากคนในราชวงศ์ทราบว่าคุณหลอกให้กินของเน่า ศิระชะจิ้นหยางคงได้หลุดออกจากบ่าแน่

แต่เพราะในที่นี้ไม่มีใครรู้จักเต้าหู้เหม็นนอกจากจิ้นหยาง ดังนั้นนอกจากศิระชะจะไม่หลุดจากบ่า จิ้นหยางยังผ่านเข้าไปแข่งทำอาหารในรอบต่อไปด้วย

เหล่าราษฎรดำหิ้วที่มองการแข่งขันอยู่ปรบมือกันเกรียวกราวที่พ่อครัวหนุ่มขวัญใจของพวกเขาผ่านเข้ารอบต่อไป คนที่ไม่พอใจมีเพียงผู้ที่ไม่อาจผ่านเข้ารอบได้ และเฟิงไท่แห่งภักดาครเฟิงฉวี

เฟิงไท่คนนี้เป็นพ่อครัวที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วในเมืองลั่วหยาง ทว่าน้ำแกงเต้าหู้ที่เขาอุทิศสำหรับทำออกมา กลับถูกชดไม่หมด ผิด

กับเต้าหู้ผัดพริกเสฉวนนั้นที่เหล่ากรรมการแทบจะห่อกลับจวนของ
ตนเอง

เฟิงไท่จึงมองจิ้นหยางอย่างเป็นอริ หันไปบอกคนสนิทของ
ตนเอง “เจ้าไปตามหาเต้าหู้ชิงฟิง และอย่าลืมสืบประวัติของเจ้าหนุ่ม
นั้นด้วย!”

เมื่อทุ่มเททั้งฝีมือและเงินทอง เงินรางวัลและเกียรติยศจะต้อง
เป็นของเขา!

เห็นเหล่ากรรมการกินอาหารของจิ้นหยางอย่างเอร็ดอร่อย
ชวนให้คนมองน้ำลายสอ จิ้นหยางคิดเอาไว้แล้วว่าจะต้องมีคนอยาก
กินอาหารของเขา นอกจากทำเพื่อการแข่งขันแล้ว ยังทำเพื่อแจกจ่าย
ให้ชาวต้าหลิวอีกสิบถ้วยเล็ก ทำให้เรื่องเต้าหู้สี่ตาของเขาถูกเล่าลือกัน
อย่างสนุกปาก ส่วนตัวจิ้นหยางนั้นกลับไปนอนคิดวิธีทำบะหมี่ในวัน
พรุ่งนี้

บะหมี่นั้นมีหลากหลายชนิด จิ้นหยางรู้ว่าเส้นบะหมี่ที่ถูกใจคน
ที่ล้วยหยางมากที่สุดจะต้องเป็นเส้นเล็ก เหนียวและนุ่ม เวลาในการทำ
บะหมี่นั้นมีจำกัดเพียงแค่วันหนึ่งช่วยยามเท่านั้น จิ้นหยางครุ่นคิดว่าจะทำ
บะหมี่อะไรดี

จิ้นหยางไม่รู้ว่พวกเขาเฟิงไท่จับตาดูเขาอยู่ เพราะเขาไม่คิดว่าแค่
ทำอาหารจะมีอันตรายอะไร และก็มีคนมองเขาเป็นจำนวนมาก เพราะ
เขาทำให้กรรมการกินอาหารจนหมดถ้วยได้

อีกอย่าง... จิ้นหยางนอนหลับอยู่ในห้อง คนพวกนั้นก็เฝ้าอยู่
นอกห้อง ต่างคบคิดและคอยระมัดระวังไม่ให้จิ้นหยางออกไปซื้อ
วัตถุดิบที่ไหน แต่คนที่เฝ้าแต่อยู่ในห้องหรือจะไปเห็นคนที่จับตามอง
ด้านนอกประตูห้องของตนเอง คนพวกนั้นไม่ได้ขึ้นหลังคามมาแอบส่อง
ท่านอนของเขาเสียหน่อย

การทำอาหารให้อร่อยนั้นสิ่งสำคัญคือต้องใช้วัตถุดิบสดใหม่

พวกเฟิงไท่เตรียมตัวไว้แล้วว่า เมื่อจิ้นหยางจะไปซื้อวัตตุติบที่ร้านใด พวกเขาก็จะตรงรี่ไปจ่ายสินบนร้านค้านั้นไม่ให้ขายวัตตุติบแก่อีกฝ่าย หรือไม่กี่แย่งซื้อวัตตุติบมาด้วยราคาสูง เพื่อไม่ให้จิ้นหยางได้ของดีไปทำบะหมี่

ทว่าพวกเขาไม่คาดคิดว่าเด็กหนุ่มประหลาดผู้นี้จะนอนและตื่น ในยามสาย ตลาดทั้งหลายวายหมดแล้ว และใกล้จะถึงเวลาแข่งขัน เต็มที จิ้นหยางจึงได้หอบลังไม้พร้อมถีบประตูออกจากห้อง เดินเข้าไป ในการแข่งขัน ทำเอาเหล่าคนทั้งหลายที่จับตาดูถึงกับงงเป็นไก่ตาแตก เพราะจิ้นหยางมีได้ไปตลาด แล้วจะเอาวัตตุติบอะไรมาทำบะหมี่

พวกเขาไม่รู้ว่าจิ้นหยางมีห้องครัวและห้องเก็บวัตตุติบส่วนตัว จะเข้าและออกก็ทำได้ง่ายเท่าการกระพริบตา

พอเห็นจิ้นหยางยกเอาเนื้อออกมาจากลังไม้ เฟิงไท่ก็ถลึงตามองคนของตนเอง แต่มีอาจทำอะไรได้

เนื้อที่จิ้นหยางจะใช้ในวันนี้คือเนื้อแพะ

จากการแข่งขันเมื่อวานทำให้จิ้นหยางเป็นที่จับตามองเรื่องการ มีวัตตุติบแปลกใหม่ วันนี้ทุกคนเห็นเขาใช้มีดอย่างคล่องแคล่ว และหันเนื้อแพะเป็นชิ้นที่ไม่หนาและไม่บางอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็โรยเกลือ กับพริกไทย ออกแรงนวดเล็กน้อยก่อนหันไปตั้งกระทะ

จิ้นหยางยิ้มเจ้าเล่ห์ ปาดเนยลงไปบนกระทะเล็กน้อย เนย ละลายสร้างกลิ่นหอมฉวน ๆ พอวางเนื้อแพะลงไปก็เกิดเสียงดังชวน ให้คนน้ำลายไหล เขาตักเนยร้อน ๆ ราดไปทั่วเนื้อแพะ จากนั้นก็ปรุงรสด้วยเครื่องปรุงจากถ้วยเหลือง น้ำมันหอย น้ำตาลกรวด และไวน์แดง ที่คล้ายน้ำผลไม้ จากนั้นจึงเอาทั้งเนื้อแพะและน้ำปรุงนั้นเทใส่ในหม้อ ที่ต้มเครื่องเทศไว้ ก่อนปิดฝาหม้อ แล้วตุ๋นด้วยไฟอ่อน

จิ้นหยางหันมาหัดนิ้วมือ เทแป้งสาไล ใส่ไข่เปิด และทำการนวดเส้นบะหมี่

การนวดเส้นบะหมี่นั้นต้องใช้ทักษะสูง จิ้นหยางฝึกฝนการนวด

เส้นบะหมี่อยู่ในถ้านั้นนานนับสิบกว่าปี ย่อมมีฝีมือติดตัวอยู่บ้าง เขา
รู้ว่าหากใช้น้ำผสมกับน้ำปูนใส เส้นบะหมี่ของเขาจะยิ่งเหนียวนุ่มมาก
ขึ้น เขาจึงใจให้เส้นบะหมี่นั้นเล็กกว่าทั่วไปเล็กน้อย เมื่อเห็นเด็กหนุ่ม
กำลังนวดบะหมี่อย่างคล่องแคล่วและรวดเร็ว ทำเอาเหล่าคนทำ
อาหารได้แต่รู้สึกทึ่ง

การจะนวดบะหมี่ให้เส้นมีขนาดเท่ากันทั้งหมดนั้นต้องใช้แรง
มาก ซ้ำยังต้องควบคุมแรงของตนได้ดี ที่สำคัญคือต้องมีประสบการณ์
สูง พ่อครัวหลายคนหากจะทำเส้นบะหมี่ก็มักจะเลือกเอาแผ่นแป้งมา
นวดให้บาง และใช้ทักษะในการหันให้เส้นมีขนาดเท่ากัน มีน้อยคนที่
จะนวดเส้นบะหมี่ด้วยมือตนเอง แล้วจับยึดเป็นเส้น

จิ้นหยางจัดการกับเส้นบะหมี่จนได้ตั้งใจ แล้วจึงหันไปเปิดฝา
หม้อ กลิ่นของพะตุ๋นหอมฟุ้งทำให้คนที่ได้กลิ่นต่างลอบกลิ่นน้ำลาย
ลงคอ คนตัวเล็กแยกถุงเครื่องเทศ เนื้อพะ และน้ำซุ่ยออกจากกัน
เขาชิมน้ำซุ่ยก่อนจะปรุงรสอีกเล็กน้อย ใส่แป้งข้าวโพดเพื่อให้น้ำซุ่ยมี
ความข้น เพิ่มเครื่องเทศจำพวกพริกไทยที่คั่วจนหอมลงไปอีก จากนั้น
จึงใส่เนื้อพะลงไปตุ๋น ใส่ต้นหอมซอย ฟองเต้าหู้ สุดท้ายก็ใส่เส้น
บะหมี่

เสริจลินการแข่งขัน จิ้นหยางผ่านเข้าสู่รอบสุดท้าย ขณะที่คู่ต่อสู้
ของเขานั้นเหลือเพียงเฟิงไท่แห่งภักตาคารเฟิงจี่

ผัดเป็ยเซียนเป็นอาหารที่เกิดในยุคที่ฉางอานยังเป็นเมือง
หลวงของต้าหลิว เกิดขึ้นเมื่อฮ่องเต้ประทับกับท่านอาทั้งห้าของ
พระองค์ แต่ละคนล้วนมีบรรดาศักดิ์เป็นท่านโหว แรกเริ่มเดิมทีนั้น
เกิดจากการนำเอาวัตถุดิบเลิศรสมาผัดเข้าด้วยกัน เป็นอาหารที่มี
หลากหลายชื่อและหลากหลายเรื่องเล่ามาก

จิ้นหยางกำลังคิดว่าจะทำผัดเป็ยเซียนแบบใดในการแข่งรอบ
สุดท้ายดี ในตอนนั้นคนของโรงเตี๊ยมที่คอยดูแลเขาอยู่ที่เคาะประตูห้อง

“นายท่าน อาหารได้แล้วขอรับ”

จิ้นหยางเดินไปเปิดประตู เห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลาของอีกฝ่าย กำลังแย้มรอยยิ้มให้ คนของโรงเตี๊ยมยกทั้งสุราและอาหารมาให้

“นายท่านกินเยอะ ๆ นะขอรับ วันพรุ่งจะได้มีแรงแข่งขัน”

“ขอบใจมาก” จิ้นหยางยิ้มให้เขา พลันในตอนนั้นดวงตาที่มอง ไหสุราของเขาก็กลับมองเห็นไหสุราสีน้ำตาลกลายเป็นสีแดง จิ้นหยาง เห็นสัญญาณอันตรายขึ้นมาทันที

นี่คือความสามารถพิเศษของเขา หลังจากที่เข้ามาอยู่ในร่างใหม่ เขาจะรู้ว่าพิษที่อยู่ในอาหารนั้นคืออะไร เพียงแค่มองด้วยตาเปล่า

เขาคว่าไหสุราก่อนจะมองคนของโรงเตี๊ยมที่ทำท่าจะหลบออกไป พริบตาเดียวก็กระซากอีกฝ่ายมากดลงบนพื้นห้อง จ่อมีดที่ลำคอ ของอีกฝ่าย

“นะ...นายท่าน! ทำอะไรขอรับ!” บ่าวคนนั้นร้อง หน้าเผือดสี เมื่อรู้สึกเย็นวาบที่ลำคอและแสบนิด ๆ

ดวงตาของจิ้นหยางแปรเปลี่ยนไปยามกล่าวเสียงเข้ม “ใครใช้ให้ เจ้าใส่ยาในสุราของข้า”

บ่าวคนนั้นกลอกดวงตาเร็วไปมา ขณะเดียวกันก็หลังเหยงยื่น “นายท่านกล่าวอะไร ข้าไม่รู้เรื่อง!”

“ไม่รู้” จิ้นหยางลดมือลง ก่อนจะจับไหสุราขนาดเล็กเทใส่ปาก อีกฝ่าย “เช่นนี้... เจ้าก็ดื่มให้ข้าดูเสียสิ!”

บ่าวคนนั้นลนลาน พยายามดิ้นหนี ทว่าจิ้นหยางจับอีกฝ่ายเอาไว้มั้น ไม่ยอมให้หนีไปไหนได้ พอสุรานั้นถูกกรอกลงในปาก บ่าวคนนั้นก็พยายามล้วงคออาเจียนออกมา จิ้นหยางมองเขานิ่ง ๆ ก่อนจะกล่าว

“ข้ามียาถอนพิษ”

บ่าวคนนั้นงยหน้ามองจิ้นหยางตาเป็นประกาย เร่งร้อนใจ ศีรษะให้เขาอย่างรวดเร็ว

“นายท่าน! ข้าผิดไปแล้ว! ข้าละโมบเงินเล็กน้อย จึงได้ไต่ยาลงไปในสุราราชของท่าน! ข้าไม่รู้จริงๆ ว่ามันเป็นยาพิษ!” บ่าวคนนั้นคลานมาเกาะขาจิ้นหยาง “นายท่านต้องช่วยข้าหน่อยนะ ข้าไม่อยากตาย!”

จิ้นหยางมีแวตตาที่เย็นเยียบแวบหนึ่ง บ่าวคนนั้นจะต้องรู้แน่ๆ ในสุรานั้นคือยาพิษ แต่เพราะความกลัวตายเลยผลักความผิดไปให้ผู้อื่นจนสิ้น เขายิ้มบาง ๆ “ได้ดี ข้าจะให้ยาถอนพิษเจ้า แต่เจ้าต้องบอกข้ามา... ว่าคนที่ทำเช่นนี้เป็นใคร”

บ่าวของโรงเตี๊ยมร้องไห้ ใบหน้าของเขาเริ่มซีด ลำคอร้อนลวก เร่งร้อนบอก “บ่าวบอกแล้ว! บอกหมดแล้ว! เขาผู้นั้นเป็นคนของภักตาคารเฟิงฉวีซอรับ! เขากับเจ้าแก่น้ำของที่นี่เป็นสหายกัน พวกเขาร่วมมือกันกำจัดท่าน! นายท่าน... ข้าเหนื่อยไร้ทางเลือก! หากข้าน้อยถูกไล่ ออก... คนที่บ้าน...”

“คนของภักตาคาร...” จิ้นหยางทวนคำ ก่อนจะเข้าใจได้ในทันที คู่แข่งในรอบต่อไปของเขาอำมหิตถึงเพียงนี้เชียว เพียงเพราะต้องการชัยชนะจึงได้คิดสังหาร

บ่าวคนนี้ก็กลัวว่าจิ้นหยางจะไม่ยอมเชื่อ จึงเร่งกล่าว “คนที่ชนะการแข่งขันครั้งนี้จะได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ และถวายพระกายาหารฮ่องเต้กับเสียนเพย พวกเขา... พวกเขาไม่อาจปล่อยให้เกิดข้อผิดพลาดได้...”

เสียงของผู้กล่าวแหบพร่าขึ้นเรื่อย ๆ และยังมีลมเลือดออกมา กองใหญ่ ผู้เป็นบ่าวเร่งรวบรวมกำลังเฮือกสุดท้าย กระตุกขาทางเกง จิ้นหยางขณะกล่าว

“บ่าวบอกท่านหมดแล้ว ขออย่า... ยา...”

จิ้นหยางยิ้มละไมให้เขาก่อนกล่าว “ยาของข้าอยู่กับคนที่เอายาพิษมาให้เจ้า เจ้าอยากได้ก็ไปขอเขาเองสิ”

จิ้นหยางมองศพของบ่าวในโรงเตี๊ยม เขาเป็นคนว่องไวตาม
ประสาตติยยอดฝีมือ ดังนั้นพริบตาเดียวจึงเอาผ้าห่มมาห่อศพ เพื่อ
ไม่ให้เลือดมากมายไหลลงบนพื้น แล้วรีบจัดการกับคราบเลือดที่อยู่
บนพื้นให้เรียบร้อย ก่อนจะโยนศพเข้าไปในห้องครัวของตนเอง นึกใน
ใจว่าโชคดียิ่งจริงๆ ที่ศพมนุษย์สามารถเข้าไปอยู่มิติของเขาได้

ในตอนนั้นจิ้นหยางพลันได้ยินเสียงเดินขึ้นบันได เพราะว่าเคย
เป็นองครักษ์เงามาก่อน ทำให้พอจะเดาได้ว่าผู้ที่มาใหม่นั้นมีบางคน
พอมีวรยุทธ์บ้างเล็กน้อย และน่าจะมาด้วยกันสามคน ฝ่าเท้าหนักสอง
และฝ่าเท้าสับสนไม่ใช่วรยุทธ์อีกหนึ่ง

จิ้นหยางคว้าผ้าสีดำที่ปกไว้ใช้ในยามฉุกเฉินมาคลุมตัว ก่อนจะ
ทะยานออกไปนอกหน้าต่าง แล้วไต่ขึ้นไปบนหลังคา หลบซ่อนตัวโดย
อาศัยเงาของโรงเตี๊ยมยามกลางคืน การหลบจากสายตาผู้คนบน
หลังคานั้นทำได้ไม่ยาก

จิ้นหยางลอบแอบฟังสิ่งที่เกิดขึ้นในห้อง คุงหนึ่งจึงได้ยินเสียง
บานประตูถูกเปิดออกอย่างแรง เหล่าคนมาใหม่เห็นว่าในห้องว่างเปล่า
จึงหันไปกล่าวกัน

“ไหนเจ้าแกแฉี้ยบบอกว่ามีคนยกอาหารขึ้นมาแล้วอย่างไรเล่า”

เสียงทุ้มที่สองถาม “พวกเขาออกจากห้องไปแล้วหรือ”

“ไม่ ไม่” เจ้าแกแฉี้ยบโรงเตี๊ยมเร่งบอก “ข้ายังไม่เห็นว่าพวกเขา
ออกจากห้องเลย ข้ารับเงินแล้วช่วยอมช่วยพวกท่านจับตาดูเอาไว้อลลอค”

“หรือว่าจะหนีไปทางหน้าต่าง”

“หากเป็นเช่นนั้น แล้วบ่าวของโรงเตี๊ยมนี้เล่า เขาน่าจะ...”

จิ้นหยางกำลังเทน้ำมันลงบนหลังคา เขารู้แล้วว่าแผนการของ
เฟิงไท่คืออะไร อันดับแรกส่งคนมาวางยาเขา จะวางยาได้หรือไม่นั้น
ไม่เป็นไร เพราะว่าแผนสำรองคือการส่งมือปราบมา หากว่าจิ้นหยาง
ยังอยู่ในห้อง และไม่ได้เก็บศพของบ่าวออกมาด้วย มือปราบก็จะชี้ว่า
จิ้นหยางเป็นคนสังหารบ่าว หากพวกเขายังมีชีวิตอยู่ มือปราบพวกนี้

ก็อาจจะยึดเยียดข้อหาอะไรให้จิ้นหยางอยู่ดี อาจจับเขาเข้าคุก ทำให้พลาดการระลອງทำอาหารในวันพรุ่งนี้ และเสียมเสียดชื่อเสียงจนไม่อาจอยู่ในลั้วหยางได้

“ข้าก็ไม่นึกเลยว่าจะต้องมาทำอาชีพเก่า” จิ้นหยางรำพึงรำพันอย่างจนใจ พอราดน้ำมันจนชุ่มและสาแก่ใจดีแล้ว เขาก็จุดไฟทันที

เปลวไฟลุกไหม้ วิ่งไปตามทางน้ำมันที่จิ้นหยางราดจนชุ่มฉ่ำ เขาโหนตัวเข้าไปในอีกห้องหนึ่งของโรงเตี๊ยมที่ไร้คน แล้วออกจากห้องนั้นไปอย่างรวดเร็ว ไม่ลืมจัดการราดน้ำมันใส่ประตูห้องของตนเองจากด้านนอก ก่อนช่วยจุดไฟเผาอีกแรง ทั้งยังราดน้ำมันให้ไฟไหม้ไปเผาห้องด้านข้างและทางเดินอย่างมีน้ำใจ หลังจากนั้นจึงร้องขึ้น

“ไฟไหม้!”

เหล่าคนที่อยู่ในโรงเตี๊ยมไม่กี่คนเร่งออกจากห้องอย่างรวดเร็ว วิ่งลงบันไดไป จิ้นหยางตามพวกเขาไปโดยรั้งท้ายสุด พอยืนอยู่ตรงบันไดไม้ เขาก็เกร็งลมปราณกระบี่ที่บหนึ่งที บันไดไม้ทั้งแถบถล่มลงมาเสียงดัง คนกระทำกระโจนลงมาเบี่ยงล่างอย่างดงาม

เจ้าแก่น้อยโรงเตี๊ยมและมีือปราบที่อยู่ด้านบนร้องโวยวาย “ไฟไหม้!” ก่อนวิ่งฝ่าเปลวเพลิงออกจากห้องของจิ้นหยาง ก็พบว่าบันไดชำรุดจนไม่อาจจะลงไปชั้นล่างได้ มีือปราบพวกนั้นยังพอเป็นวश्यकแต่ไม่ได้ฝึกฝนมานานแล้ว เขากระโจนลงมาจากชั้นสองกระแทกพื้นจนขาหัก

ที่น่าสงสารคือเจ้าแก่น้อยที่ต้องกระโดดตามลงมา ทั้งที่ตนเองไม่เป็นวश्यकเลยสักนิด นางถึงกับนอนแน่นิ่งขยับกายไม่ได้ ต้องให้คนอื่นมาช่วยกันลากออกไป เปลวเพลิงไหม้รุนแรงมาก โรงเตี๊ยมใหญ่ไม่เล็กสร้างจากไม้ทั้งหลังกำลังจะพังทลาย คนทั้งหลายกระเสือกกระสนเอาตัวรอดออกมาจากที่แห่งนี้

จิ้นหยางหลบไปเอาค่าเสียหายที่คนในโรงเตี๊ยมร่วมมือกันวางแผนทำร้ายเขา ก่อนจะหลีกเร้นกายหายไปในกลุ่มคนทั้งหลาย

โรงเตี๊ยมถูกเผาจนเหลือแต่ตอตะโก ทรัพย์สินมีค่าทั้งหลาย
ก็เสียหายและสูญหายไป ถ้าแก่เนี้ยถึงกับร่ำไห้อย่างน่าสงสาร เพราะ
ต่อจากนี้ต้องหมดตัว ในยุคที่ภาษีขึ้นสูงเช่นนี้ นางจะกลับมาสร้างตัว
ให้เป็นที่เดิมได้อย่างไร มีอุปสรรคสองนายก็บาดเจ็บจากการหลบหนี
อัคคีภัย แต่ทั้งหมดนี้มิใช่เรื่องของจิ้นหยาง

เรื่องของจิ้นหยางคือการต้องมาคิดคำนวณว่า วันพรุ่งนี้เขาควร
จะลองปรุงอาหารทำอาหารอีกดีหรือไม่ เห็นชัดแล้วว่าเฟิงไท่คนนั้น
ทุ่มเทเพื่อจะคว่ำชัยชนะมากเหลือเกิน หากจิ้นหยางปรากฏกาย คดี
วางเพลิงโรงเตี๊ยมอาจจะต้องตกมาใส่หัวของเขา ถึงเขาจะทำจริง ๆ ก็
เถอะ แต่ก็ไม่อยากให้เป็นจุดด่างพร้อยในชีวิตใหม่ ทำให้ไม่อาจกลับ
มายังลั่วหยางได้อีก

จิ้นหยางถอนหายใจเฮือกใหญ่ สงสัยว่าเขาต้องปล่อยการ
แข่งขันนี้ไปเสียแล้ว แต่ไม่เป็นไร เพราะจิ้นหยางก็ไม่ได้คิดว่าเขาจำเป็นต้อง
ชนะในการแข่งขันครั้งนี้ เขาจะยอมหายตัวไปก็ได้ แต่จะไม่ยอม
ปล่อยเฟิงไท่ไปเด็ดขาด

วันต่อมา หลิวฮั่นจวินมายังสถานที่จัดการประลองทำอาหาร
ด้วยความหวังเต็มเปี่ยม เขาชื่นชอบการทำอาหารของเด็กหนุ่มผู้ไร้ชื่อเสียง
คนนั้น บะหมี่เนื้อพะตุนเมื่อวานที่ได้กินอร่อยเหลือเกิน เมื่อเขา
ต้องมากินอาหารในวังก็คล้ายจะจืดชืดไปบ้าง เขาชอบความแปลกใหม่
และคิดว่า... แม้ว่าตนอาจจะต้องตัดสินใจให้เฟิงไท่ชนะ แต่ก็ขอร้อง
เสนอให้เด็กหนุ่มคนนั้นเข้ามาเป็นพ่อครัวในจวนของเขา ยิ่งคิดว่าตน
จะได้กินอาหารแปลกใหม่ในทุกวัน ชินฮ้องก็ยิ่งรู้สึกมีความสุข

ทว่าจิ้นหยางกลับไม่มาลงประลอง ซึ่งสาเหตุก็น่าจะเป็นเพราะ
โรงเตี๊ยมที่เจ้าตั่วอาศัยเกิดเหตุอัคคีภัยขึ้นเมื่อคืนนี้ แม้จะยังไม่ได้สืบ
สาวอย่างจริงจังว่าจิ้นหยางนั้นมีส่วนร่วมกับการเกิดเหตุอัคคีภัยนี้หรือไม่ แต่
เห็นได้ชัดว่าเขาหายตัวไปแล้ว

หิวอันจวินหงุดหงิด หยัดกายลุกขึ้นแล้วออกจากที่แห่งนั้นไป ก่อนจะมีการประกาศว่าเฟิงไท่เป็นผู้ชนะในการประลอง

เฟิงไท่แห่งภักตาคารเฟิงฉวีเป็นผู้ชนะ สมกับที่เขาตัดสินบนทั้งกรรมการ ใช้อิทธิพลมีดหาเรื่องทำร้าย และใส่ร้ายคู่แข่งของตนเอง ชายวัยกลางคนรับรางวัลกลับภักตาคารของตนอย่างผ่าเผย ก่อนกล่าวกับคนสนิท

“อีกสามวันข้าก็ต้องไปเข้าเฝ้าฮ่องเต้ ถวายพระกายาหารแด่พระองค์แล้ว เจ้าไปตัดชุดให้ข้าใหม่เสีย”

เขายื่นเงินให้คนสนิทที่รับไป เฟิงไท่คิดถึงตอนที่ตนได้เดินเข้าไปทำอาหารในวังหลวง หากเขาทำให้ฮ่องเต้พอพระทัยอาหารของเขาได้ ก็จะได้รับค่าตอบแทนมหาศาล มีเงิน มีทอง และมีชื่อเสียงยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ในยามนี้เสียอีก

เมื่อพ่อครัวของภักตาคารคือผู้ชนะในการประลอง และมีการประกาศว่าเขาได้รับเชิญให้เข้าวังไปปรุงพระกระยาหารถวายฮ่องเต้ ราษฎรชาวต้าหลิวทั้งหลายที่มีฐานะจึงมาลิ้มลองอาหารของเฟิงไท่ ต่างก็วิพากษ์วิจารณ์อย่างสนุกปาก

คุณหนูท่านหนึ่งเอ่ย “น่าเสียดาย เด็กหนุ่มที่มาจากฉางอานคนนั้นนะ ข้าละเอียดเห็นผิดไปเขียนของเขา”

“ใช่ กลิ่นเนื้อแพะเมื่อวานยังติดจมูกของข้า อยากจะลองลิ้มรส ดูสักครา ขนาดชินอ่องถึงกับตีมน้ำแกงจนหมดเลย” คุณหนูอีกคนหนึ่งกล่าว

คุณหนูคนแรกถอนหายใจ “คนไร้วิชาสนาก็ยังคงเป็นคนไร้วิชาสนาเรามากินกันเถอะ”

คุณหนูทั้งสองจับตะเกียบคีบอาหารของภักตาคารเฟิงฉวีขึ้นมาพอกินเข้าไปก็ยิ้มออกมา

“สมแล้วที่เป็นภักตาคารอันดับหนึ่งของลั่วหยาง” นางหนึ่งเอ่ยชม

“เดี๋ยวนะ... ข้ารู้สึกเหมือนมีอะไรแข็ง ๆ” คุณหนูอีกคนเอ่ยพร้อม
ปิดปากก่อนจะคายออกมา พอเห็นเล็บมนุษย์ นางก็สะดุ้งหน้าซีดใน
ทันที

“กรีด...!”

เสียงกรีดร้องดังมาจากโต๊ะด้านข้าง เป็นสุหยินคนหนึ่งที่ขึ้นไป
ด้วยน้ำแกง ในนั้นมีลูกตามนุษย์ลอยอยู่

ลูกค้าทุกคนแตกตื่น ผุดลุกขึ้นมาทันที หลายคนหันไปทาง
หน้าต่าง โกงค้ออาเจียนออกมาจนตัวโยน

เฟิงไท่กำลังเตรียมเครื่องปรุงอย่างสำราญอยู่ในครัว ตอนที่ถูก
มือปราบรวบตัวออกไปซื้อหาน้ำเนื้อมนุษย์มาทำอาหาร เหล่ามือ
ปราบค้นจนทั่วภัตตาคาร ก็พบว่ามีศพปริศนาถูกหั่นเป็นชิ้น และซ่อน
เอาไว้ในห้องครัวของภัตตาคาร ซึ่งเป็นสถานที่ส่วนตัวของเฟิงไท่
นั่นเอง

ภัตตาคารเฟิงฉวีเป็นภัตตาคารอันดับหนึ่งแห่งลั่วหยางต้องถูก
ปิดลงตลอดกาล

จิ้นหยางซ่อนตัวอยู่ในภัตตาคารอันใหญ่โตนั้น และตอนที่
เหล่าลูกค้ากำลังกรีดร้องและเกิดความอลหม่าน เขาก็ย่องไปฉวยเอา
‘ค่าเสียหาย’ จากคลังสมบัติของภัตตาคารเฟิงฉวีมาไว้กับตัว แสร้งเดิน
บั้นหน้าเครื่องเคี้ยวออกมาจากภัตตาคารนั้น พร้อมด้วยเหล่าลูกค้าทั้ง
หลายที่ถูกบ่าวรับใช้พุงออกมาอาเจียนด้านนอก อารามรีบไปหน่อย
จิ้นหยางก็เลยเดินชนใครบางคนเข้าเต็ม ๆ

“ชะ...ขอโทษขอรับ” โชคดีที่จิ้นหยางเก็บเงิน เก็บทอง และเก็บ
สมบัติไว้ในห้องครัวของตนเองแล้ว ไม่เช่นนั้นเงินทองมากขนาดนั้น
จะต้องร่วงลงบนพื้นสักก้อนสองก้อนแน่นอน

จิ้นหยางเงยหน้าขึ้น ก่อนจะสบกับใบหน้าหล่อเหลาคมสันที่
ฉายแววเฉลียวฉลาดของอีกฝ่าย ชายหนุ่มตรงหน้าดูจะมีศักดิ์ที่ไม่

ธรรมดา จากประสบการณ์ของจิ้นหยาง เขากำลังคิดว่าตนเองน่าจะ...
ช่วยแล้ว

“เจ้ามีนามว่าจิ้นหยาง ที่สละสิทธิ์ไม่ลงแข่งการทำอาหารในวัน
นี้ใช่หรือไม่” ชายหนุ่มตรงหน้ากล่าวขึ้น ดวงตาทอประกายเจ้าเล่ห์
วูบหนึ่ง มองเข้าไปในภัตตาคารเฟิงฉวีที่มีคนหลายคนทำสีหน้าไม่สู้ดี
เดินออกมาไม่ขาดสาย “เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

จิ้นหยางอยากจะพลัดตัวหลบชายคนนี้ไป แต่สายตาก็เบนไป
เห็นองครักษ์ที่ท่าทางจะมีฝีมือรูปร่างสูงใหญ่กำยำสองนายที่อยู่ด้าน
หลังอีกฝ่าย นอกจากนั้นเหมือนว่าจะมีคนมากกว่าสองคนด้านหลัง
นั้นซึ่งแฝงตัวอยู่ทั่วไป ถึงไม่เห็นตัว แต่ก็สัมผัสได้ด้วยจิตที่มีต่อองครักษ์
ด้วยกันเท่านั้นถึงจะเข้าใจ

‘คนผู้นี้ถึงกับเลี้ยงองครักษ์ลับเอาไว้ สุวานะยอมไม่ธรรมดา’ จิ้น-
หยางครุ่นคิดในใจ เขาพอจะรู้ว่าต้องทำอะไร จึงทำตนให้ดูอ่อนแอ
และซื่อฉลาด พยายามจะสืบทอด แต่อีกฝ่ายก็มาดักเอาไว้

“จะไปไหนแล้ว เหตุใดจึงไม่ตอบคำข้า”

“ท่านอ๋อง!” คนผู้หนึ่งที่หน้าตาบอกรูปร่างว่าเป็นลี้วี่ล้อ เข้ามา
ประสานมือกล่าวเสียงลั่นเหมือนเจอบรรณกวี “กระหม่อม
สอบถามจนได้ความแล้ว พบว่าภัตตาคารเฟิงฉวีนำเนื้อคนมาทำ
อาหารพะยะคะ สถานที่แห่งนี้อัปมงคล ผู้สูงศักดิ์อย่างท่านอ๋องรีบไป
เถอะพะยะคะ”

‘เป็นอ๋องคนหนึ่งจริง ๆ ด้วย’ จิ้นหยางคิดในใจ และเขาก็ถูกคน
ตรงหน้าโอบบ่าอย่างสนิทสนม จิ้นหยางทำตัวสั่นเทาอย่างเป็น
ธรรมชาติ ขณะที่นึกชมตัวเองว่า หากเขาเข้าไปอยู่ในโลกที่เทพเจ้า
อินเทอร์เนตแสดงให้เขารู้จักได้ เขาคงจะได้รางวัลนักแสดงยอดเยี่ยม
ที่เรียกว่ารางวัลออสการ์หรือลูกโลกทองคำอะไรพวกนั้นแน่

ท่านอ๋องปริศนาข้างกายกล่าว “ไปกันเถอะ”

จิ้นหยางถูกบังคับพาไปยังร้านน้ำชาแห่งหนึ่ง คนที่มีศักดิ์เป็น

ถึงอ๋องยอมรินซาให้เขาด้วยตัวเองพลางกล่าว

“เจ้าจะบอกข้าได้หรือยังว่าเหตุใดจึงไปที่ภัตตาคารนั้น”

จิ้นหยางก้มหน้าต่ำ เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายเห็นแววตาของตนเอง
อ๋องคนนั้นมองเขาเสียบ ๆ เมื่อเห็นว่าจิ้นหยางไม่ยอมตอบก็เลยถาม

“เจ้าเป็นคนสังหาร และเอาเนื้อคนไปใส่ไว้ในอาหารพวกนั้น
ใช่หรือไม่”

“ปะ...เปล่านะ! ข้าไม่ได้ทำ!” จิ้นหยางเร่งร้อนอธิบายก่อนจะ
ก้มหน้าต่ำ “ข้า...ข้าแค่ไปรับเงินที่ตกลงกันได้เท่านั้น”

“เงินหรือ” อ๋องคนนั้นทำหน้างุน

จิ้นหยางค่อย ๆ หยิบตัวเงินที่ประทับตราภัตตาคารเฟิงฉวีออกมา
จากอกเสื้อ แล้วยื่นให้อีกฝ่ายรับไปดู พวกท่านคิดว่าคนอย่างจิ้น-
หยางจะไม่มีแผนรับมือหรือ

เขาเข้าไปในภัตตาคาร สร้างเรื่อง และเดินดุ่ม ๆ ออกมาใน
รูปร่างหน้าตาที่คนอื่นคุ้นเคยกันดีกระนั้นหรือ ไม่มีทาง! จิ้นหยาง
ไม่คิดปกปิดตัวตนตอนออกจากภัตตาคาร เขาใช้หน้าตาดำ ๆ แบบที่
เข้าแข่งขันทำอาหารแบบนี้ออกมาจากภัตตาคารเฟิงฉวีเช่นเดียวกัน
เพราะอะไรจึงกล้าหาญเช่นนี้นะหรือ โส๊ะ ๆ ๆ เพราะเขามีแผนจะ
เหยียบเฟิงไท้ให้จมดินอย่างไรเล่า

“ท่านอ๋อง โปรดเมตตาด้วย” จิ้นหยางคุกเข่าเสียงดังตื้อ! ก้ม
หน้าเอ่ยเสียงสั้นเครือ “จิ้นหยางรู้ว่าจิ้นหยางไม่ควรทำเช่นนี้ แต่
คุณชายเฟิงมาเสนอเงินให้ แลกกับการที่จิ้นหยางต้องถอนตัวออกจาก
การแข่งขัน...” จิ้นหยางก้มหน้าร้องไห้ออกมาอย่างน่าสงสาร

“...ถ้าแก่เนี่ยกับแก่หลินที่มีบุญคุณกับจิ้นหยางมาโดย
ตลอดกำลังลำบาก มีเรื่องต้องใช้เงินมาก อีกอย่าง... ท่านเฟิงไท้ก็มี
อิทธิพลมาก จิ้นหยางไม่กล้ากับเขาหรอก”

คำพูดของเขาย่อมหมายความว่าเฟิงไท้ใช้เงินเพื่อกำจัดคู่แข่ง
ชายหนุ่มได้ฟังก็พอจะรู้ได้ว่าเรื่องราวเป็นเช่นไร เฟิงไท้เอาเงินพาดหัว

ให้คู่แข่งถอนตัว และเขาจะได้เป็นผู้ชนะ เข้าไปปรุงพระกายาหารถวาย
ฮ่องเต้ มีเกียรติและสามารถกอบโกยผลประโยชน์ได้ตลอดชีวิต

เฟิงไท้ผู้นี้ น่าตายจริง ๆ!

“เจ้าเงยหน้าขึ้นซิ” ท่านอ๋องกล่าว

จิ้นหยางกำลังวิตน้ำตาอย่างหนัก จนได้น้ำตามาสองสามหยด
ก่อนเงยหน้าขึ้นมายังเห็นดวงตาแดงก่ำและน้ำตาคลอ बै้า ไบ่หน้ามี
แววทรงเสน่ห์ไม่น้อย ท่านอ๋องมองอีกฝ่ายหนึ่งก่อนจะกล่าว

“เจ้ามีความจำเป็นต้องใช้เงินมากหรือ”

“ร้านของผู้มีพระคุณที่เลี้ยงดูจิ้นหยางมาอดวายในกองเพลิง
หากจิ้นหยางไม่ทำอะไร ผู้มีพระคุณคงจะต้องกลายเป็นขอทานแน่
พะยะคะ” เด็กหนุ่มตอบอย่างกล้ากลืน

อ๋องตรงหน้าเขาพยักหน้ารับ กล่าวอย่างเข้าใจ “ข้าก็ส่งคนไป
สืบประวัติเจ้าที่เมืองฉางอานแล้ว...” (จิ้นหยาง : เฮ้ย) “...เป็นอย่างที่
เจ้าว่าจริง ๆ”

เมื่อเห็นสีหน้าคนฟัง อ๋องหน้าตาคล้ายจิ้งจอกคนนี้ก็หัวเราะ
ออกมาเสียงดัง “ตกใจจนโง่งมไปเลยหรือ ข้าจะไม่ปิดเจ้า ข้าเห็น
แววตาที่เสด็จที่มองเจ้า เขาถูกใจเจ้ามาก ข้ากำลังหาทางส่งคนของ
ตัวเองไปอยู่ข้างกายชินอ๋องพอดี”

กลั่มเนื่อบนไบ่หน้าของจิ้นหยางกระตุกเล็กน้อย อีกฝ่ายกล่าว
เสียงเรียบเรื่อย

“พอรู้ว่าเจ้าเป็นคนฉางอาน ข้าก็ให้คนของข้าสืบเรื่องของเจ้า
มาแล้ว เจ้าอยู่ฉางอานที่ร้านลั่วเหลียน ตอนนี้ได้แก่หลินกับได้แก่
เนี่ยหลินกำลังลำบากอยู่จริง ๆ สูญสิ้นทรัพย์สิน กลายเป็นขอทาน
เร่ร่อน คนหนึ่งสติไม่ดี อีกคนกลายเป็นคนพิการช่วงล่าง น่าเวทนา
ยิ่งนัก”

จิ้นหยางลอบเหลือกตาในใจ ได้แก่เนี่ยผู้แสนงกคนนั้นเสีย
ทุกอย่างไปก็กลายเป็นบ้าไปเลยหรือ สมแล้วที่เป็นคนเห็นค่าสมบัติ

ยิ่งกว่าสิ่งใด ส่วนเผ่าหัวงูคิดล้วงกันเขาคอนนั้น พิกการช่วงล่างเช่นนั้น ก็สาสมแล้ว ฮี!

แม้จะสาแก่ใจเท่าไร โใบหน้าของจิ้นหยางก็ปรับเปลี่ยนเป็น ร้อนรนและห่วงใย ริมฝีปากสั้นเหมือนอยากจะกล่าว แต่ก็ไม่กล้ากล่าว

“ไม่ต้องห่วง ข้าให้คนดูแลพวกเขาอย่างดีแล้ว” อ้องคนนั้นกล่าว พร้อมจิบชาอย่างมีความสุข “และหากเจ้ายอมทำงานให้ข้า ข้ารับรอง ว่าผู้มีพระคุณของเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบาย มีคนคอยปรนนิบัติดูแลไป ทั้งชีวิต”

“ท่านอ้อ...!” จิ้นหยางเร่งร้อนคุกเข่าลง เขาลนลานพูดแบบว่า ลืมใช้คำราชาศัพท์อย่างที่ควรไปจนสิ้น “ได้โปรดอย่าทำอะไรพวกเขา เลยขอรับ! ผู้มีพระคุณเลี้ยงดูจิ้นหยางเหมือนลูก ข้ายอมเป็นวัวเป็น ม้า ขอแค่ท่านอ้ออย่าทำอะไรพวกเขา!”

‘ทำเลย! ข้าแค้นมานานเหลือเกินแล้ว ให้ข้าฆ่าข้าแค้นวันละสาม ถ้วยเล็ก คงเห็นข้าเป็นวิญญาณเร่ร่อนที่แค่ได้เห็นของเช่นนี้ก็สุขใจได้ ฤย!’

เมื่อเห็นชัดว่าการแสดงของจิ้นหยางนั้นเลิศเลอปานใด ดวงตา ของอ้อตรงหน้าเขาก็เปล่งประกายอย่างพอใจยามกล่าว

“เจ้าเองก็มีไช่คนโง่ พอมิไหวพริบอยู่บ้าง...” ชายหนุ่มหน้าตา เหมือนจิ้งจอกผู้นี้มองจิ้นหยางขึ้นลงหลายครา คล้ายกำลังพินิจสินค้า อย่างไรอย่างนั้น แล้วกล่าวต่อ “คราแรก... ข้าคิดจะส่งเจ้าไปอยู่กับ ชินอ้อ แต่คนผู้นั้น หากมิไช่เขาเชื่อเชิญไปเอง ย่อมไม่ไว้ใจใครทั้งสิ้น ข้าคิดใหม่แล้ว เจ้าไปอยู่กับคนผู้หนึ่งเถิด”

“...”

“คนผู้นั้นมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของข้าเอง นางแต่งให้ขุนนาง คนหนึ่ง แต่ไม่ได้เป็นที่โปรดปรานของสามีนัก หากเจ้าทำให้นางกับ สามีของนางสนิทสนมรักใคร่กลมเกลียวกันได้ ข้าก็จะปล่อยเจ้าไป พร้อมด้วยเงินอีกหนึ่งพันตำลึงทอง ดีหรือไม่”

จิ้นหยางเผยความโลภทางใบหน้า แม้จะลั้งเลขณะกล่าว “แล้วผู้มีพระคุณ...”

“ระหว่างนั้น... ข้าจะดูแลพวกเขาให้เจ้าเอง วางใจเถิด” อ๋องสูงศักดิ์ตรงหน้ายิ้มให้เขา

จิ้นหยางลั้งเลเล็กน้อย ก่อนจะโขกศีรษะให้อีกฝ่าย “ขอบคุณขอรับ” ...ขอบคุณที่ไ้

อ๋องตรงหน้าพยักหน้ารับ “ข้าจะส่งเจ้าไปวันพรุ่งนี้เลย วันนี้อยู่กับคนของข้าแล้วเตรียมตัวให้ดีเถอะ”

“ขอรับ” จิ้นหยางโขกศีรษะอีกครั้ง ดวงตาทอประกายวาววับเล็กน้อย

เขาจะไปอยู่กับขุนนางคนนั้น และรอให้เวลาผ่านไปสักพักจนท่านอ๋องอะไรนี้ตายใจ จากนั้นก็จะหนีไปได้ หุ ๆ

จิ้นหยางควรจะถูกวางยาพิษที่เอาชีวิตเขาได้ หากไม่มียาคอยสะกดพิษ นี่คือขั้นตอนพื้นฐาน ก่อนที่คนมีฐานะผู้หนึ่งจะส่งสายสืบของตนไปในเรือนคนอีกผู้หนึ่ง ชะรอยว่าผู้ส่งหรือหลิวฮั่นผู้ผู้นั้นมิได้อยากจะส่งจิ้นหยางเข้าไปเพื่อสมานรอยร้าวระหว่างสามีกับภรรยาเพียงอย่างเดียว

น่าเสียดายที่จิ้นหยางผู้ได้รับพรจากเทพอินเทอร์เนต ให้มองเห็นและจำแนกยาพิษได้โดยใช้ตามอง ไม่ได้กินยาพิษนั้นลงไป เพียงเสแสร้งว่ากิน อดีตหน่วยปราบพยัคฆ์อย่างเขาแสวงทำว่าตนกินบางอย่าง และถูกยาพิษได้อย่างสบาย ๆ ทั้งฝีมือการแสดงของเขายังห่างชั้นกับองค์กรลับของผู้อื่นเยอะ

ดังนั้นพอเห็นคนของอ๋องอ๋องประกาศว่าเขาเป็นคนของท่านอ๋องแล้ว จะต้องทำงานให้ท่านอ๋องอย่างภักดี จิ้นหยางก็อยากจะทำปากคว่ำใส่ แล้วคิดในใจ ‘กระจอก! ขนาดพ่อของอ๋องอ๋อง ข้ายังไม่ภักดี จะให้مامอบชีวิตให้เขาหรือ ผันไปเถอะ!’

จินหยางยอมเล่นตามน้ำทั้งที่หนีไปได้ เพราะเขารู้นิสัยของชนชั้นสูงพวกนี้ดี คาดเดาได้ว่าถึงเขาจะหนีไป เจ้าชู้ยอ้ออะไรนี่ต้องปิดประตูเมือง ตามด้วยยึดเยียดข้อหาเอาเนื้อมนุษย์มาทำอาหารให้เขา และล้างมลทินให้เฟิงไท่อย่างแน่นอน เพื่อไม่ให้ชีวิตนี้ถูกตามล่าในวันข้างหน้า เขาจะต้องวางแผนหนีไว้ให้ดี

วันต่อมา จินหยางกับห่อฝ้าน้อยถูกสตรีวัยกลางคนพามายังจวนแห่งหนึ่ง หากเทียบกับจวนขุนนางอื่น ๆ ในเมืองหลวง จวนแห่งนี้ค่อนข้างใหญ่โต ทว่ากลับมีบรรยากาศอบอุ่น และสิ่งที่เด็กหนุ่มไม่ชอบที่สุดคือมีทหารมากมายคุ้มกันจวนแห่งนี้ แต่ละคนหน้าตาดูเถื่อนคล้ายเฟิงกลับจากการฆ่าคนเผ่าชงหนูแล้วมาเฝ้าประตูก็ไม่ปาน

พอเห็นคนแปลกหน้า ทหารสองนายนั้นก็เอาทวนมาขวางทางไม่ให้เขาเข้าไปแตะบานประตูที่กำลังปิดสนิทได้ จินหยางห่อฝ้าน้อย ๆ ทำทางเหมือนคนไม่มีพิษไม่มีภัย เป็นสตรีวัยกลางคนที่มากับเขาเสียอีกที่เชิดหน้ากล่าว

“ได้ให้ขุนส่งคนครัวคนใหม่มาให้สูหยิน ยังไม่รีบเปิดประตูอีก!”

‘ท่าทางป้านั้นกว้างยิ่งนัก’ จินหยางคิดในใจ ทบทวนความรู้ที่ถูกเล่ากรอกหูอย่างเจียบ ๆ ได้ให้ขุนเป็นเสนาบดีกรมโยธาและเป็นพ่อตาของเจ้าของจวนนี้ ส่วนเจ้าของจวนนี้เป็นเสนาบดีกรมพิธีการลูกบุญธรรมลับ ๆ ของใต้เท้าขุนเป็นมารดาแท้ ๆ ของชู้ยอ้อ ตำแหน่งของนางไม่สูงส่งในวังหลวง อีกทั้งยังตายไปแล้ว จึงไม่มีใครรู้ว่าใต้เท้าขุนกับชู้ยอ้อนั้นสนับสนุนซึ่งกันและกันอยู่

ทหารนายหนึ่งเข้าไปรายงาน ไม่นานบานประตูก็เปิดออก สตรีวัยกลางคนอีกคนเดินเข้ามาทักทายคนที่มียุพอ ๆ กันอย่างสนิทสนมกันดี จากนั้นก็พาพวกเขาเข้าไปข้างใน

บรรยากาศด้านนอกนั้นช่างอบอุ่น แต่บรรยากาศด้านในก็ยิ่งวังเวง จะกล่าวว่าวังเวงก็ไม่ถูกนัก เพราะมีสองเรือนใหญ่ เรือนหนึ่ง

อยู่ด้านซ้าย อีกเรือนอยู่ด้านขวา เพียงแค่มองก็ทำให้คิดถึงประโยคที่ว่า ‘น้ำบ่อไม่ยุ่งน้ำคลอง’ ต่างคนต่างอยู่ ที่เขาวางกันมาได้เท่ากับหวังสูญหินนั้นไม่รักใคร่ปรองดองกันทำจะเป็นเรื่องจริง

บรรยากาศของสองเรือนแตกต่างกันลิบลับ เรือนฝั่งซ้ายนั้นเต็มไปด้วยดอกไม้หลากสีสังดงาม ส่งกลิ่นหอมละมุนละไม ขณะที่เรือนฝั่งขวากลับปลูกแต่ต้นสีชหวานหรือต้นพลับพลึงแมงมุมแดงไว้เต็มไปหมด และมีดอกสีชหวานสีแดงชูช่อเต็มสวน

จิ้นหยางเห็นเรือนฝั่งขวาแล้วก็อดขนหัวลุกไม่ได้ อยากรู้ว่าอย่างนั้นอย่างนี้ไยนะ เขาเคยถามเทพเจ้าอินเทอร์เน็ทเกี่ยวกับดอกไม้ต่าง ๆ ในตอนที่ต้องทำอาหารจากดอกไม้ ก็พบว่าต้นสีชหวานสีแดงนั้นเป็นสัญลักษณ์แห่งความตายที่น่ากลัวของแคว้นหนึ่งซึ่งอยู่บนเกาะมักพบตามหลุมศพ และมีตำนานเล่าว่าต้นสีชหวานนี้เกิดในนรกด้วยกลีบดอกสีแดงราวกับหยดเลือด ชวนให้รู้สึกกลัวมากกว่าสวยงาม

“เจ้ามัวทำอะไรอยู่ ตามมาเร็ว!”

สงสัยว่าจิ้นหยางจะแผลมอดดอกสีชหวานนานเกินไป สตรีวัยกลางคนเลยหันมาเร่งเร้าเขาให้เข้าไปในเรือนฝั่งซ้าย เรือนนี้ประดับตกแต่งอย่างงดงาม พอเข้ามาได้สักพักจิ้นหยางก็ได้กลิ่นเครื่องหอมของสตรีชั้นสูงโชนมาเตะจมูก

จิ้นหยางเงยหน้าขึ้น ก็พบกับหญิงสาวหน้าตางดงามเข้ายวนที่สุดคนหนึ่ง นางแต่งกายด้วยชุดสีม่วง เก้าฝอมและประดับด้วยปิ่นทองรูปดอกหมู่ตาน³ สีแดงสด ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกวาทรงเสน่ห์

“คารวะหวังสูญหิน”

ริมฝีปากแดงชาตนั้นกล่าวอย่างระอา “แม่ نرمจางอย่าเรียกเช่นนั้นเลย เรียกว่าคุณหนูใหญ่ต่อไปเถิด” ‘ซุนหงซิว’ กล่าวจบก็นั่งลงอย่างแรง มองเด็กหนุ่มตัวดำตรงหน้าพลาบกล่าว “คนนี้หรือที่ท่านพ่อ

³ ดอกโบตั๋น

ส่งสารมาบอกว่าจะให้มารับใช้ข้า”

“เจ้าค่ะ” แม่นมจางก้มหน้าต่ำ “เขาชื่อจิ้นหยาง อาจจะถูกโง่ ๆ เชื้อ ๆ ไปบ้าง แต่มีฝีมือทำอาหารล้ำลึก จะต้องปรนนิบัติดูแลหยาได้ดี อย่างแน่นอนเจ้าค่ะ”

จิ้นหยางเหลือบมองคนพูดแวบหนึ่ง ก่อนจะขิกศีรษะ “จิ้นหยางคารวะคุณหนูซุน”

ซุนหงชิวได้ยืนเช่นนั้นก็ผลิยิ้มบาง “ไหวพริบดีนี่” คนอื่น ๆ เรียกนางว่าหวังซุหยา ซึ่งนางไม่พอใจเอาเสียเลย นางพินิจจิ้นหยาง เขาเป็นเด็กหนุ่มผิวเข้ม เครื่องหน้าก็พอจะมีส่วนที่ดูดีอยู่บ้าง แต่รูปคิ้วที่ไม่ค่อยเหมาะสมลดทอนความหล่อเหลา ซ้ำยังมีจุดดำ ๆ บนใบหน้า และไฝเม็ดใหญ่ ซุนหงชิวถอนหายใจ นางชอบคนรูปงามไว้ที่ติ เห็นจิ้นหยางเป็นเช่นนี้ก็รู้สึกขัดตาอยู่บ้าง

แม่มมจางหน้าชาไปเล็กน้อย ซุนหงชิวหันไปมองสาวใช้ข้างกาย “เพ่ยจู่ เจ้าพาเขาไปที่ห้องพักสิ” นางมองคนมาใหม่พร้อมเอ่ย “วันนี้ยังไม่ต้องทำงานหรอก ให้เรียนรู้เรื่องในจวนให้ดีกว่าก่อน แล้วพรุ่งนี้ค่อยเริ่มงาน”

“ขอบคุณคุณหนูซุน” จิ้นหยางขิกศีรษะอีกครั้ง

สาวใช้นามว่าเพ่ยจู่หัดกายลุกขึ้น ลอบส่งสายตาให้จิ้นหยาง ลูกแล้วตามนางไป เด็กหนุ่มเดินตามไปจนถึงที่เรือนของคนรับใช้ประจำเรือนหมู่ตานั้น เขาได้ห้องขนาดเล็กพอให้นอนและนั่งเขียนหนังสือเท่านั้น

เพ่ยจู่กล่าว “เก็บของเสร็จแล้วตามข้ามา ข้าจะพาไปดูโรงครัวที่เรือนหมู่ตานั้น”

จิ้นหยางไม่มีข่าวของอะไรมาก แค่นั่งห่อเดียวเท่านั้น เขาจึงวางมันลงที่ปลายเสื่อนอน แล้วเดินตามเพ่ยจู่ไป

ครัวเล็กของเรือนหมู่ตานั้นว่าไม่เลวทีเดียว มีที่ให้จิ้นหยางวางของมากมาย และอุปกรณ์ทำครัวครบครัน จู่ ๆ เพ่ยจู่ก็หันมาทำหน้าที่

ชิงชิงขณะกล่าว

“จิ้นหยาง เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดคนครัวคนเก่าจึงได้หายตัวไป”

จิ้นหยางกะพริบตาทีหนึ่ง เพ็ญจจึงกล่าวด้วยสีหน้าดูตัน

“เพราะเขาพูดเรื่องที่ไม่ควรพูด!” นางยี้ดกายด้วยมามัดนางพญา

“จะอยู่ที่นี้ก็จงสงบปากสงบคำเอาไว้ให้ดี!”

“ข้าเหนื่อยทราบแล้ว” จิ้นหยางกล่าวอย่างอ่อนน้อม

สีหน้าของเพ็ญจดีขึ้นมาก จิ้นหยางจึงกล่าว

“แม่นางเพ็ญจ แล้ว...” เขามองไปทางเรือนที่ปลูกอยู่กลางสวน

ดอกสีชว่วน

“ได้ทำห้วงหรือ พอเขากลับมาจากวังหลวง เจ้าก็จะได้เห็นเขา
เองนั่นแหละ” เพ็ญจแค้นเสียงอย่างไม่พอใจนัก “ยกเว้นแต่เขาจะไป
อยู่หอคณิกา หากเป็นเช่นนั้นเจ้าก็คงยังไม่ได้เจอเขา”

จิ้นหยางไม่เอ่ยอะไรถึงเจ้าของเรือนสีชว่วนอีก เพียงแค่ถาม
เวลาที่เจ้าของเรือนหมู่ตานั้นจะรับอาหารในแต่ละวัน และเวลาต้องให้
สิ่งใดจะต้องไปหยิบจากที่ไหน หน้าที่ของเขามีอะไรบ้างในแต่ละวัน

หลังจากเรียนรู้งานเสร็จแล้ว จิ้นหยางก็สำรวจครัวเล็กด้วย
ตนเอง ไม่นานเสียงม้าก็ดังขึ้น

จิ้นหยางเดินออกมาจากครัว มองเห็นรถม้าคันใหญ่ที่แล่นเข้า
มาในเรือน แล้วหยุดที่หน้าเรือนสีชว่วน รถม้าขนาดใหญ่มีสีดำทั้งคัน
พาให้จิ้นหยางรู้สึกเหมือนรถม้ารับส่งคนตายอย่างไรอย่างนั้น เจ้าของ
เรือนสีชว่วนคงกลับมาแล้ว และจิ้นหยางก็อาจจะต้องไปพบเขา เลย
มาสำรวจหน้าตาและเสื้อผ้าเป็นการใหญ่

ผิดคาดที่ว่าเจ้าของเรือนสีชว่วนไม่อยากจะเห็นสมาชิกคนใหม่
ในจวนของตนเอง วันนั้นจิ้นหยางก็เลยรอเก้อ และอดคิดไม่ได้ว่า
ได้ทำห้วงผู้นั้นเป็นคนแปลกจริง ๆ

‘หวังรู่ยเสวียน’ คือนามที่เคยเลื่องลือในต้าหลิวเมื่อห้าปีก่อนในฐานะแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดิน

อย่างที่รู้กันดีว่าชาวต้าหลิวและชนเผ่าซงหนูมักรบพุ่งกันบ่อยครั้ง เมื่อห้าปีก่อนเผ่าซงหนูสมัครสมานสามัคคีกันและรวมตัวกันเป็นทัพใหญ่ สามารถบุกยึดดินแดนของแคว้นต้าหลิวได้หลายหัวเมือง ตอนนั้นฮ่องเต้ส่งแม่ทัพใหญ่จากเมืองหลวงไปรบกับพวกเขา แต่ไม่อาจจะข้ามเทือกเขาต่าง ๆ อันเป็นปราการธรรมชาติไปได้ ทัพทั้งสองฝ่ายเลยคุมเชิงอยู่ตรงนั้นหลายปี กล่าวได้ว่าต้าหลิวเคยเสียแดนให้ชาวซงหนูอยู่ช่วงหนึ่ง

แม่ทัพใหญ่ของซงหนูแยกกาย ศัตรูไม่อาจข้ามเทือกเขามาสังหารเขาได้ แต่เขากลับวางแผนเล่นงานสังหารแม่ทัพใหญ่ฝ่ายต้าหลิวในตอนนั้น ทัพของต้าหลิวแตกพ่าย เมืองหลวงระส่ำระสาย เพราะกลัวการมาเยือนของซงหนู

แต่ฝ่ายซงหนูกลับปราชัยเพราะคนผู้หนึ่ง หวังรู่ยเสวียนในยามนั้นอายุเพียงสิบเจ็ดหนาว แต่เดิมเป็นบัณฑิตชื่อใจวัยละอ่อนคนหนึ่ง ที่พวกซงหนูมองข้ามไป ไม่รู้ว่าหวังรู่ยเสวียนขบคิดวางแผนอยู่นานเท่าไร แต่สุดท้ายก็เป็นเขาที่ถือดาบบัญชาการศึก ผงาดขึ้นมาท่ามกลางความหมองเศร้าของชาวต้าหลิว ยึดดินแดนที่เสียไปกลับคืนมา ศึกเดียวได้เลื่อนตำแหน่งจากบัณฑิตธรรมดาเป็นแม่ทัพพิทักษ์แผ่นดิน ฮ่องเต้มีราชโองการให้เดินทางเข้าเมืองหลวงเพื่อรับบำเหน็จรางวัลในฐานะผู้ที่ทำคุณต่อแผ่นดิน

หวังรู่ยเสวียนก้าวเข้าสู่ลั้วหยางท่ามกลางสายตาของหลายคน ที่จับจ้อง แต่ละคนล้วนคิดว่าเขาจะต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ที่องอาจ และเป็นขุมกำลังหนึ่งที่พิทักษ์ต้าหลิวเป็นแน่ ไม่คาดคิดว่าตอนที่เข้าเฝ้าฮ่องเต้ เขากลับยกตราพยุหค์คืนฮ่องเต้อย่างรวดเร็ว ไม่ขอรับตำแหน่งทางการทหารใด ๆ ทั้งสิ้น สิ่งที่เขาต้องการมีเพียงสิ่งเดียว...

“บิดาของกระหม่อมวาดหวังให้กระหม่อมรับราชการในฐานะ
ปราชญ์ผู้หนึ่ง ดังนั้นกระหม่อมขอเพียงสิทธิ์ในการสอบเพื่อรับราชการ
ก็พอพะยะค่ะ”

เหตุที่เขาร้องขอเช่นนี้เพราะใบหน้าของหวังรู่ยเสวียนเสียโฉม
จากการทำศึก ขนาดมาเข้าเฝ้าฮ่องเต้ เขายังต้องใช้ผ้าพันแผลปกปิด
ดวงหน้าไปครั้งหนึ่ง ซึ่งตามกฎหมายแล้ว คนที่เสียโฉมไม่อาจสอบรับราชการ
ในตำแหน่งได้ อีกทั้งเขายังไม่เคยสอบระดับมณฑล เพราะขงหยูยก
ทัพมาก่อน บิดาของเขาถูกฆ่าตายก่อนจะเห็นว่าลูกชายได้เข้าเมือง
หลวง ความฝันของหวังรู่ยเสวียนคือการสอบเข้ารับราชการ เป็น
ขุนนางฝ่ายขุนอย่างที่บิดาวาดหวังเอาไว้

คำขอนั้นทำให้ผู้อื่นมองเขาเป็นตัวโง่โมโหทันที หวังรู่ยเสวียน
ยกทัพจับศึกจนสติฟั่นเฟือนไปแล้วหรือไร จึงได้ทั้งตำแหน่งใหญ่มาขอ
เพียงสิทธิ์ในการสอบรับราชการที่ไม่รู้ว่าตนจะได้หรือไม่

ฮ่องเต้ขุนหลังตีมองเขาอย่างครุ่นคิด จากนั้นจึงพระราชทาน
อนุญาต ทั้งยังพระราชทานบ้านพักหลังเล็กให้เขาได้อาศัยในลั่วหยาง
เพื่อท่องตำรา และให้สิทธิ์สอบรับราชการระดับสูงโดยที่เขายังไม่ได้
เป็นจิวี่เหริน การตัดสินใจพระทัยของฮ่องเต้ทำให้แม่ทัพนายกองทั้ง
หลายที่ทำศึกมาพร้อมหวังรู่ยเสวียนไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง แต่เมื่ออีก
ฝ่ายเป็นถึงฮ่องเต้ขุนหลังตี พวกเขาก็ไม่กล้ากล่าวอะไร

หนึ่งปีต่อมา หวังรู่ยเสวียนเข้าสอบหน้าพระที่นั่ง ได้เป็นทันฮวา
ในงานเลี้ยงต้อนรับขุนนางใหม่ ฮ่องเต้ขุนหลังตีลงใจเขา ยกถ้วยยา
ออกมาพลางกล่าว

“ยามนี้เจ้ากลายเป็นขุนนางฝ่ายขุนอย่างที่ตั้งใจแล้ว วรยุทธ์
ทั้งหลายที่ฝึกฝนมาคงไม่จำเป็นแล้วกระมัง”

ยาถ้วยนั้นคือยาสลายวรยุทธ์ ชาวยุทธ์ทุกคนรู้กันดีว่ามีสูตร
ลับที่เป็นพิษหลายส่วน อาจจะทำให้ถึงขั้นเสียชีวิตได้ หวังรู่ยเสวียน
เพียงตอบ

“กระหม่อมขอถวายการรับใช้พระองค์ในฐานะขุนนางผู้หนึ่ง
พะยะค่ะ” จากนั้นเขาก็ยื่นมือไปปรับโอสถด้วยนั้นมาตีมิโดยไม่ลังเล
ทำให้แม้แต่ฮ่องเต้ขุนหลังตีก็ยังถึงกับตกตะลึง

หวังรู่ยเสวียนคงจะแพ้พิษสักตัวในยาทำลายวรยุทธ์สูตรพิเศษ
นั้น เขาถึงกับกระอักเลือดหน้าพระพักตร์ หมอหลวงขุนวยอยู่คู่อน
คินจึงยื้อชีวิตเขามาจากยมบาลได้ เรื่องนี้ทำให้ราษฎรและขุนนางฝ่าย
บู๊หลายคนเสื่อมศรัทธาในตัวฮ่องเต้ขุนหลังตี ขณะที่ฮ่องเต้ขุนหลังตี
เองก็ละอายใจจนรีบร้อนพระราชทานจวนที่งดงามที่สุด ทรัพย์สินสมบัติ
มหาศาล และพระราชทานอนุญาตให้เขาสวมชุดธรรมดาในวังหลวง
ได้ จนหวังรู่ยเสวียนรำรวยมีเกียรติเกินหน้าเกินตาจอทวนและบึง-
เหยียนในทีนั้น แต่ก็ต้องแลกกับการเกือบเอาชีวิตไม่รอด

กล่าวกันว่าหลังจากที่หวังรู่ยเสวียนตีเมียด้วยนั้นไปแล้ว
ร่างกายของเขาก็ทรุดโทรมจนน่าสงสาร แผลที่ใบหน้าก็ยังขยายลึกจน
ฮ่องเต้ต้องพระราชทานหน้ากากทองคำแก่เขาโดยเฉพาะ หน้ากากนี้...
หากหวังรู่ยเสวียนไม่ยอมถอด แม้แต่ฮ่องเต้ก็ไม่อาจบังคับให้เขาถอด
หน้ากากได้

เสนาบดีกรมโยธาขุนเห็นแววของหวังรู่ยเสวียน ขอพระราชทาน
สมรสระหว่างบุตรสาวของตนกับเด็กหนุ่มผู้นี้ ขุนหงษ์วันับเป็นโงม
สะคราญแห่งเมืองลั่วหยางผู้หนึ่ง พอแต่ให้หวังรู่ยเสวียน ตอน
เข้าห้องหอ เจ้าบ่าวถอดหน้ากากออก เล่าลือกันว่าขุนหงษ์ตึกใจ
กริตร้อง แล้ววิ่งหนีออกมา เป็นตายอย่างไรก็ไม่ขอเข้าหอกับคนผู้นั้น
หวังรู่ยเสวียนถูกมองเป็นตัวตลก แต่เขาก็ตามใจภรรยา ดั่งนั้นสองสามี
ภรรยาเลยแยกเรือนกันอยู่ เป็นเรื่องที่ถูกเอาไปพูดอย่างสนุกปาก
ทั้งเมือง

ชีวิตรักของได้เท่าหวังยังมีต่อ เมื่อภรรยาของตนหมางเมิน เขา
ก็ไปติดใจนางคณิกาผู้หนึ่ง เล่ากันว่าหวังรู่ยเสวียนนั่งรถม้า เหยหน้า
ขึ้นเห็นนางคณิกาคนนั้นที่หอมเหมยเฉียง เขาก็ลาหยุดเพื่อตามนางไป

จากนั้นก็กลายเป็นแขกประจำของหอเหมยเคียง เขาพยายามซื้อตัวนางจากหอคณิกาหลายครั้ง แต่ด้วยเหตุผลบางอย่างจึงไม่สามารถซื้อตัว ‘เจียวซิง’ กลับมาได้

ทุกคนบอกว่าคงเป็นเพราะนางไม่ยอมขายตัวออกมาอยู่กับคนหน้าปีศาจเช่นได้เท่าหวัง

แล้วทำไมจิ้นหยางถึงได้มานั่งทบทวนความรู้เกี่ยวกับนายใหม่ที่อีกไม่นานเขาก็จะทรยศ แล้วหนีไปคนนี้นะหรือ

ก็เพราะว่า...

“อ้า... อ๊ะ... แรงอีก แรงอีก... อย่างนั้นแหละ!”

“อา... สุธยิน ท่านงดงามจริง ๆ”

“อย่าเรียกสุทธยิน! เรียกคุณหนูซุน!”

“...คุณหนูซุน ไฉนงามของข้า...”

เสียงกรางที่ดังกระหึ่มจากห้องด้านบน และเสียงกระทบของเนื้อกับเตียงดังมาจนถึงห้องที่จิ้นหยางกำลังนอนทบทวนความจำอยู่ หากคนที่กำลังสำเร็จสำราญอยู่ด้านบน คนหนึ่งมีไซ่ซุนหงซิวที่เป็นสุทธยินของจวนแห่งนี้ และอีกคนมีไซ่หัวหน้าองครักษ์จั่วเฟิง จิ้นหยางก็คงจะกระทุ้งปลายด้ามไม้กวาดใส่ด้านบนแรง ๆ แล้วตะโกน ‘ขึ้นสวรรค์กันเบา ๆ หน้อยได้หรือไม่! คนจะนอน!’

ผิวเมียบ้านนี้คืออะไร

ผิวติดนางคณิกา เมียก็เล่นซู้

จิ้นหยางยกมือขึ้นปิดหู แล้วเขาจะหลับตาลงได้หรือ ้วย!